

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ἕκτος

Συνδρομὴ ἰτησια: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10. ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἐκαστοῦ ἔτους καὶ εἶναι ἰτησια.—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 8.

15 Ὀκτωβρίου 1878

ΠΑΝΟΜΟΙΟΥΤΥΠΟΝ ΤΗΣ ΥΠΟΓΡΑΦΗΣ ΤΗΣ
ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΤΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Βασιλῆς

Ἡ ἀνωτέρω ὑπογραφή τῆς ἐν τοῖς Ἀθηναῖσι χρόνικοῖς τοσοῦτον σπουδαίαν καταγούσης θέσιν διαδοῆτου ἐπὶ καλλονῇ καὶ συνέσει Βασιλικῆς ἐλήφθη ἐξ ἐπιστολῆς αὐτῆς, ἧς τὸ πρωτότυπον εὑρίσκεται εἰς χεῖρας τοῦ κ. Β. Δ. Ζώτου. Σ. τ. Δ.

Κίτσος Κονταξῆς ἐκ τῶν προϋχόντων τῆς κωμοπόλεως Πλεσσοβίτσας, ὑπῆρξεν ὁ πατὴρ τῆς διαδοῆτου ἐπὶ καλλονῇ καὶ συνέσει Βασιλικῆς. Ὡς ἐκ τῶν γενεθλίων καὶ τῆς δεδοκιμασμένης αὐτοῦ ἀνδρίας ἀπελάμβανεν οὗτος γενικῆς ὑπολήψεως παρὰ τοῖς συμπολίταις αὐτοῦ, δι' ἧς καὶ ὑποπτος γενόμενος σκληρῶς κατεδιώχθη ὑπὸ τοῦ αἰμοχαροῦς Βεζύρου.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις Μαρίνα τις, ἐκ τῆς αὐτῆς κωμοπόλεως ὀρφανὴ, ἀντὶ μικρᾶς εὐεργεσίας ἔλαβε παρὰ τοῦ Ἀλῆ τὴν ἐντολὴν νὰ κλέψῃ καὶ τῷ παραδώσῃ τὴν ἐπταετῆ κόρην τοῦ Κίττου, καὶ τὸ μιᾶρον γύναιον προσοικειωθὲν τῇ συζύγῳ τοῦ Κονταξῆ μυρία ἤρξατο νὰ τεκταινεῖται πρὸς πραγματοποιήσιν τοῦ βδελουροῦ σχεδίου.

Ἀποθανόντος δὲ τινος τῶν ἐν Φιλιάταις βέηδων ὁ Κίτσος μετέβη μετὰ τῆς συνεόνου Ἀναστασίας, ὅπως συλληπηθῆ τὴν χήραν τοῦ ἀπελοῦτος φίλου, καὶ κατὰ τὴν ἀπουσίαν αὐτοῦ ἡ Μαρίνα παραλαβούσα δι' ἀπάτης εἰς τὴν ἐαυτῆς οἰκίαν τὴν Βασιλικὴν, ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Σατράπην, ὅστις ἀποστείλας ἀμέσως εἰς ὀρισθὲν τι μέρος ἵππους ταχυδρομικοὺς καὶ ἔνοπλον συνοδίαν, ἀπήγαγε τὸ κοράσιον.

Ἐπανελθὼν ὁ Κίτσος καὶ πληροφορηθεὶς παρὰ τῶν κατοίκων, ἐν ὅλοις διατελοῦντων καὶ ὑπισχνουμένων ἐκδίκησιν, τὰ περὶ ἀπαγωγῆς τῆς προσφιλοῦς αὐτῷ θυγατρὸς, περιῆλθεν εἰς τοιαύτην ἀδημονίαν, ὥστε σχεδὸν παρερρόνησε. Καὶ τὴν μὲν περιουσίαν κατηνάλωσεν ἀφειδῶς διανείμας αὐτὴν πρὸς πάντας ὅσοι ἐκμεταλλευόμενοι τὴν πατρικὴν στοργὴν ἐπηγγέλλοντο αὐτῷ τὴν ἀνάγκησιν τοῦ τέκνου, αὐτὸς δὲ καταβληθεὶς

ὑπὸ τῆς λύπης ὤρυξε τάφον ἐν τῷ ὑπογείῳ τῆς οἰκίας, ἀπέβαλε τὸν ὄπλισμόν, ἐζώσθη σχοινίον καὶ ἐν νηστεύσει καὶ στερήσεσι διανυκτερεύων ἐπεκαλεῖτο τὴν Θεομήτορα ὑπὲρ τῆς ἐπανόδου τῆς Βασιλικῆς.

Ἐκ τῶν ταλαιπωριῶν τούτων καὶ τοῦ ψυχικοῦ ἄλγους προσβληθεὶς ὑπὸ στηθικοῦ νοσήματος, ἀπεβίωσε μετ' ἕλιγον χωρὶς νὰ δυνηθῆ νὰ ἀσπασθῆ τὴν θυγατέρα. Καί τοι προσκληθεὶς πολλακίς ὑπὸ τοῦ Ἀλῆ, οὐδέποτε ἔστερξε νὰ συναντηθῆ μετὰ ἀσπόνδου ἐχθροῦ, τοῦ παραιτίου τῆς καταστροφῆς του. Ἀλλὰ περὶ τὰ τέλη τοῦ βίου ἐνδύσας εἰς τὰς προτροπὰς τῶν συγγενῶν καὶ ἠττηθεὶς ὑπὸ τοῦ πρὸς τὴν θυγατέρα φίλτρου, μετέβη εἰς Ἰωάννινα, καὶ παρεστάθη ἐνώπιον τοῦ αἰμοχαροῦς Σατράπου. Ὁ Βεζύρης ἀφ' οὗ φιλοφρόνως τὸν ὑπεδέχθη, διανοούμενος βεβαίως τίνι τρόπῳ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ παραμονῇ τοῦ θανάτου ἐδύνατο νὰ καταστήσῃ σκληροτέραν τὴν ἀγωνίαν, ἠρώτησεν αὐτὸν ποῖαν τινα χάριν ἤθελε νὰ τῷ ἀπονεῖμῃ πρὸς παραμυθίαν τῶν παθημάτων του. Ὁ δὲ Κίτσος δλεασθεὶς ὑπὸ τῆς ψευδοῦς ταύτης εὐνοίας, συντετριμμένος τὴν καρδίαν ἔπεσε κατὰ γῆς γονυπετῆς καὶ ἀνεβόησε δακρῶν «Τὰ μάτια μου! Τὸ φῶς μου! Τὸ παιδί μου!» Τότε ἐμβλέψας ὁ Ἀλῆς μειδιῶν πρὸς τὸν γέροντα τῷ ἠρνήθη ἀποτόμως καὶ μόνον τῷ ἐπέτρεψε νὰ ἴδῃ μακρόθεν, ἂν ἤθελε, τὸ περιπόθητον τέκνον.

Εἶναι ἀναντίρρητον ὅτι ὁ Ἀλῆς, ὁ ἀνήμερος ἐκεῖνος λύκος, ἠγάπησε τὴν Βασιλικὴν μόλις παραδοθεῖσαν εἰς χεῖράς του, εἴτε διότι προησθάνετο ποῖον εὐωδέστατον ἄνθος ἔμελλε νὰ ἐφραμισθῆ ἐκ τοῦ κάλυκος ἐκείνου, εἴτε διότι ἀπ' ἀρχῆς τὸν καταγοῦτευσεν ἡ ἔμφυτος ἀφέλεια τῆς ἐπταετοῦς παρθένου. Διὸ καὶ ἐπειρᾶτο παντὶ σθένει νὰ ὑπερικήσῃ διὰ τῶν περιθάλψεων τὴν πρὸς αὐτὸν ἀμείλικτον ἀντιπάθειαν τοῦ κορασίου.

Ἡμέραν τινα ἡ Βασιλικὴ ἐπισκεπτομένη τὰς κρύπτας τῶν σεραγίων εὗρεν ἐν τινὶ γωνίᾳ τὴν εἰκόνα τῆς Θεομήτορος καὶ λαβούσα αὐτὴν ἔδραμε καὶ προσπεσούσα τῷ Ἀλῆ ἐζήτησατο τὴν χάριν ἵνα ἐν τῷ ἰδίῳ θαλάμῳ καταθέσῃ τὸ παρήγορον εὖρημα. Ὁ Βεζύρης ἐπαίνεσας τὸν θρησκευτικὸν αὐτῆς ζῆλον, ἔστερξε προθύμως, καὶ οὕτω χάριν τῆς Βασιλικῆς ἐν αὐτῇ τῇ φωλεᾷ

τοῦ θηρίου κατηρτίσθη πολύτιμον προσευκτήριον, ὅπου πολλάκις καὶ τὸ ἀνθρωπόμορφον ἐκείνο τέρας ἐν ταῖς μεγάλας αὐτοῦ δυσχερείαις προσήρχετο ἱκετεῶν.

Δεκαπενταετῆ ἤδη ἐνυμφεύθη αὐτὴν ὁ Ἄλῃς κατὰ τὸ ὀθωμανικὸν θρήσκευμα καὶ ἔκτοτε τὴν ἡγάπησε μανιωδῶς, καὶ τοὶ γέρον. Οὐδεμία δὲ ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι εἰς τὴν μεγάλην ἐπιβροχὴν αὐτῆς ἐπὶ τὴν ψυχὴν τοῦ τυράννου πρέπει ν' ἀποδοθῆ ἡ σωτηρία πολλῶν.

Ἄλλ' ὅσον ὁ Βεζύρης ἡγάπα τὴν Βασιλικὴν τόσον ἐμίσει τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς Γεώργιον Κίτσον, τὸν ὄντως μεγαλοπρεπῆ καὶ ὠραιότατον ὀπλαρχηγὸν τῆς Πλεσοβίτσας, τὸν διὰ τῆς ἀνδρίας αὐτοῦ ἀπαθανάτισαντα μετὰ ταῦτα τὴν αἱματόφυρτον τοῦ Μεσολογγίου Λουνέταν. Μὴ ἀνεχόμενος ὁ ζηλότυπος Σατράπης τὴν ὑπεροχὴν ἣν ἀπῆλαυεν ἐν τῇ αὐτῇ τῶν Ἰωαννίνων ὡς γυναικάδελφος αὐτοῦ, ἀπεφάσισε νὰ τὸν δολοφονήσῃ καὶ πρῶτον ἐπεχείρησε τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ μελετωμένου κακουργήματος προπαρασκευάσας διὰ κωνίου φύλλα νικοτιανῆς, ἀλλ' ἀπέτυχε, εἰδοποιηθέντος τοῦ Κίτσου ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Κωλέττου ὕστερον προσεκάλεσεν αὐτὸν εἰς μέγα τι κυνηγέσιον καὶ διέταξε δύο ἐκ τῶν πιστῶν δημίων νὰ πυροβολήσωσι κατ' αὐτοῦ. Ἐν τῇ δευτέρᾳ ταύτῃ ἀποπειρᾷ ἐπληρώθη βαρέως ὁ Κίτσος καὶ ἤθελεν ἴσως ἀποθάνῃ νοσηλευόμενος ὑπὸ τῶν ἱατρῶν τοῦ Ἄλῃ, ἀν ἡ Βασιλικὴ ἐπὶ τῷ ἀπαισίῳ ἀκούσματι δὲν ἀπήτει τὴν ἰασίν του καὶ ἀν δὲν κατετρόμαξε τὸν Ἄλῃν διὰ τῆς ἀπειλῆς ὅτι ἤθελεν αὐτοχειριζομένη συναποθάνῃ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ. Ἐντρομος ὁ Ἄλῃς οὐ μόνον ἐφρόντισε νὰ ἀναθήσῃ τὴν σωτηρίαν τοῦ τραυματίου εἰς τὸν ἰκανώτερον τῶν χειρουργῶν του, ἀλλὰ καὶ αὐτοπροσώπως ἐπετήρει τὴν θεραπείαν πρὸς ἐξίλασμον τῆς προσφιλοῦς συζύγου.

Οὕτω διήλθε τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ βίου του τυμβογέρον ἡδὴ ὁ Ἄλῃς κατὰ δὲ τὴν μαρτυρίαν τῶν ἐπιζησάντων προκύπτει ὅτι ἀπέναντι τῆς φοβερᾶς μεταβολῆς τῆς τύχης, τῆς προδοσίας τῶν τέκνων του, τῆς λιποταξίας τῶν διασημοτέρων ὀπλαρχηγῶν του, τῆς ἐπικειμένης τιμωρίας τῶν κακουργημάτων του, ὅταν κατέκλινε τὸ πολὺν καὶ θυελλῶδες μέτωπον ἐπὶ τῶν ἀβρῶν γονάτων τῆς Βασιλικῆς, πάραυτα ἐλησμονεῖ τὰ πάντα καὶ παρεδίδοτο εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ὕπνου, ὡς ἀν ἐπίστευεν ἀδύνατον τὴν καταστροφὴν ἐν τοῖς κόλποις τοιοῦτου παραδείσου.

Ἦστερον δὲ ὅτε ἀπεκλείσθη ἐν τῇ λίμνῃ τῶν Ἰωαννίνων καὶ ἐβλεπε προσεγγίζοντα τὸν ἀναπόφευκτον ὄλεθρον, ἐν ᾧ τὴν ἀκαταδάμαστον αὐτοῦ ψυχὴν δὲν κατέβαλεν ὁ φόβος τοῦ θανάτου, τὸν κατεσπάραττεν ἡ ἰδέα ὅτι ἡ Βασιλικὴ ἔμελλε νὰ περιέλθῃ εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν του. Ὄθεν ἐν τῇ ἀπογνώσει αὐτοῦ, προσκαλέσας τὸν

Ἄθανάσιον Βάγιαν ἐνετείλατο νὰ φρονέσῃ τὴν γυναῖκα ἐάν ποτε ὡς ἐκ τῶν περιπετειῶν τοῦ πολέμου ἤθελεν ἰδεῖ αὐτὸν ζωηρηθέντα ἢ πεσόντα ὑπὸ τὸ ξίφος τῶν πολεμίων.

Ὅτε λοιπὸν ὁ Ἄλῃς θανασίμως πληγείσ ἀπήτησε τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐντολῆς, ἐξελθὼν ὁ Βάγιας τοῦ δωματίου ἔνθα ἐν τῷ ἰδίῳ αἵματι ἐκυλίετο ἡδὴ ὁ ἀγωνιῶν λέων, ἐπυροβόλησεν ἀσκόπως καὶ ἐπανακάμψας ἀνήγγειλε πρὸς τὸν θνήσκοντα τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ τελευταίου πόθου του. Τότε ἐπὶ τῶν ὤχρων χειλῶν του ἐπήνθισεν ἔσχατον μειδίαμα καὶ χεῖρουσα ἐξεδήμησεν ἡ ἀγρία αὐτοῦ ψυχὴ.

Ἡ Βασιλικὴ αἰχμαλωτισθεῖσα ἐπέμφθη εἰς Κωνσταντινούπολιν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Σίμου βέη, καὶ ἐκεῖθεν ἐξωρίσθη εἰς Προύσαν. Κατὰ δὲ τὸ 1830 ἐλευθερωθεῖσα ἦλθεν εἰς Μεσολογγίον καὶ κατόκησεν ἐν τῇ κωμοπόλει Κατοχῇ, ὁπόθεν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ, καταβλήθεισα ὑπὸ τῆς λύπης καὶ ἀσθενήσασα βαρέως μετέστη ἐπὶ θεραπείᾳ εἰς Αἰτωλικὸν, ἔνθα καὶ κατέλυσε τὸν βίον ἐν ἔτει 1835.

Διὰ τῆς προστασίας τῆς Βασιλικῆς πολλοὶ πολλάκις ἐσώθησαν τῶν κινδυνευόντων χριστιανῶν.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣΤΗΣ.

ΟΛΙΒΕΡ ΤΟΥΙΣΤ

Ἐκ τῶν τοῦ Καρόλου Δίκενς.

Συγγράμ. 181 σελ. 641.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'

Τί ἀπέγγεν ὁ Ὀλιβερ μετὰ τὴν ἀρπαγὴν αὐτοῦ.

Ἄρ' οὐ διέτρεξαν πολλὰς στενάς ὁδοὺς καὶ σκολιούς διαδρόμους, ὁ Σάικς, ἡ Νάνσυ καὶ ὁ Ὀλιβερ ἔφθασαν εἰς μικρὰν τινα πλατείαν, ἣ τις ἐκ φραγμαῶν τινῶν καὶ ποιμισστικῶν ἐφαίνετο ὅτι ἦτο τόπος ἀγορᾶς βοσκημάτων. Ἐκεῖ ὁ Σάικς ἐβράδυνε τὸ βῆμα, διότι ἡ νεάνις δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ πλέον δρομαίως τρέχουσα· στραφεὶς δὲ πρὸς τὸν Ὀλιβερ, εἶπεν αὐτῷ ἀποτόμως νὰ λάβῃ τὴν χεῖρα τῆς Νάνσυ.

«Μὲ ἀκούεις;» προσέθηκε μετ' ὀργῆς, βλέπων ὅτι ὁ Ὀλιβερ ἐδίσταξε καὶ παρετήρει πῆριξ αὐτοῦ.

Εὐρίσκοντο εἰς μέρος σκοτεινὸν, οὐδεὶς ἐκεῖθεν διέβαινε, ὥστε ὁ Ὀλιβερ κατενόησε πληρέστατα ὅτι πᾶσα ἀντίστασις ἦτο ἀδύνατος· ἔτεινε τὴν χεῖρα τῇ Νάνσυ, ἣ τις ἐσφιγξεν αὐτὴν ἰσχυρῶς.

«Δός μου τὸ ἄλλο, εἶπεν ὁ Σάικς· ἐδῶ, Τοῦρκο!»

Ὁ κύων ἤγειρε τὴν κεφαλὴν κνυζῶν.

«Ἐλα, παλλικκρᾶ μου, προσέθηκεν ὁ Σάικς, ἐπιθεὶς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ τοῦ Ὀλιβερ καὶ φρικώδη ἐκτοξεύσας βλασφημίαν, λέξ' ἂν βγάλλῃ, σὲ θέλω, ἀπάνω του· ἐκατάλαβε;»

Ὁ κύων ἐκνύζησε καὶ αὖθις, ἔλειξε τὸ βύγχος αὐτοῦ καὶ ἐκύτταξε τὸν Ὀλιβερ, ὡς εἰ ἐπεθύμει εὐθὺς ἀμέσως νὰ ἐπιπέσῃ κατ' αὐτοῦ.

«Θὰ κάμη ὅπως τοῦ εἶπα, μὰ τὸν Σατανᾶν! εἶπεν ὁ Σάικς, ρίψας ἐπὶ τοῦ κυνὸς αὐτοῦ βλέμμα θηριώδες, ἐκφράζον συγχρόνως τὴν εὐχαρίστησιν αὐτοῦ.

— Τώρα ἔξέρεις τί σε περιμένει, ἀγῶρί μου· φώναξε λοιπὸν ἀν ἔχῃς ὄρεξιν· ὁ σκύλος θὰ σε κάμη θέλης δὲν θέλης νὰ λουφάξῃς· ἔλα, ἐμπρός, βαδίζετε ἡρηγορώτερα!»

Ὁ Τοῦρκος ἔσεισε τὴν οὐρὰν, εὐχαριστῶν τρόπον τινὰ τὸν κύριόν του διὰ τοὺς θωπευτικὰς ἐκείνους λόγους, τοὺς ἀσυνήθεις αὐτῷ· εἶτα ἐκνύζητε καὶ πάλιν πρὸς γυνῶσιν καὶ συμμόρφωσιν τοῦ Ὀλιβερ, καὶ ἔτρεξε προπορευόμενος τῶν λοιπῶν.

Διήρχοντο τότε τὸ Σμιδφιηλδ, ἀλλὰ καὶ τὸ Grosvenor-Square ἀν διήρχοντο, διὰ τὸν Ὀλιβερ θὰ ἦτο τὸ αὐτὸ, διότι τὰ μέρη ἐκεῖνα τῷ ἦσαν παντελῶς ἀγνωστα. Ἡ νύξ ἦτο σκοτεινότητι καὶ ὀμίχλῳδῃ· τὰ φῶτα τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων μόλις διεκρίνοντο ἕνεκα τῆς πυκνῆς ὀμίχλης, ἣ τις ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐπήλθανε, παχυλότερον καθιστῶσα τὸ σκότος.

Ἡ ἀγωνία τοῦ Ὀλιβερ ἐδεινοῦτο. Ἐβιάδιζον ταχεῖ βήματι, ὅτε τὸ ὄρολόγιον τῆς πλησίον ἐκκλησίας ἐσήμανε τὴν ὥραν· ἅμα ἀκούσαντες τὸν πρῶτον κτύπον τοῦ ὄρολογίου ὁ τε Σάικς καὶ ἡ Νάνσυ ἔστησαν ἀμέσως καὶ ἠκροάσθησαν μετὰ προσοχῆς.

«Ὅκτῶ ἡ ὥρα, Μπίλ, εἶπεν ἡ Νάνσυ.

— Καὶ τί μοῦ τὸ λές; ἔχω καὶ ἐγὼ αὐτιά, ὑπέλαβε τραχέως ὁ Σάικς.

— Ἦθελα νὰ εἴξουρα ἀν ἔμπορῶν νὰ ἀκούσουν καὶ αὐτοὶ τὸ ὄρολόγι.

— Βέβαια ἔμπορῶν, ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς. Ὅταν με ἔτσουβάλιασαν ἦταν τὸ πανηγύρι τοῦ ἁγίου Βαρθολομαίου, καὶ ἄκουα ὡς καὶ τῆς διαβολοσφυρίκτραις τῶν παιδιῶν. Τὸ βράδυ τοῦ ἤμουν κλεισμένος, μέσα εἰς τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν μοναξιά, καὶ ἄκουα τὸ σούσουρο καὶ τὸ κακὸ ποῦ ἐγίνονταν ἔξω, μοῦ ἤρχετο νὰ σπάσω τὸ κεφάλι μου εἰς τὰ σιδερικά τῆς πόρτας.

— Τὰ καυμένα τὰ παιδιὰ! εἶπεν ἡ Νάνσυ, ἐστραμμένον ἔχουσα τὸ πρόσωπον πάντοτε πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν ἠκούσθη ὁ ἦχος τοῦ ὄρολογίου. Τί κρίμα, Μπίλ, τί καλὰ καὶ ὄμορφα παιδιὰ! — Νὰ, τί εἶναι αὐταῖς ἡ παλαιογυναῖκες, εἶπεν ὁ Μπίλ· ἐκεῖ ἔχουν πάντα τὸν νοῦν τους. Τί ὄμορφα παιδιὰ! Ἐ! ἀν δὲν ἀπέθαναν, δὲν εὐρίσκονται ὅμως καὶ εἰς καλλιτέραν θέσιν. Ἄς παύσῃ πλέον αὐτὴ ἡ ὀμιλία.»

Ἐβράνη δὲ συγχρόνως ὅτι κατέστειλε ζηλότυπὸν τινα ὄρμη, καὶ σφίγγων ἰσχυρότερον τὴν χεῖρα τοῦ Ὀλιβερ, εἶπεν αὐτῷ νὰ προχωρήσῃ.

1. Ἐρωτάεισαν.

«Μίαν στιγμὴν, εἶπεν ἡ κόρη· ἀν ἦσο ἐσο μέσα, Μπίλ, καὶ ἔμελλε νὰ σε κρεμάσουν αὐριον τὸ πρῶτ' εἰς τὰ ὀκτῶ, δὲν θὰ ἐπερνοῦσα ἔτσι γρήγορα ἔξω ἀπὸ τὴν φυλακὴ σου· ὅσο ἤθελε ἀς ἐχινόιζε, καὶ τίποτε ἀν δὲν εἶχα νὰ σκεπάσω ταῖς πλάταις μου, θὰ ἐτριγυροῦσα ἀπ' ἔξω ὅσον ἠμπόρουσα νὰ βαστάξω.»

— Τί βγάλλε; εἶπεν ὁ Σάικς ἀποτόμως· ἀν δὲν ἠμπορούσες νὰ μοῦ προμηθεύσῃς μίαν λίμαν καὶ εἴκοσι πῆχαις καλὸ σχοινί, καὶ πενήντα μίλια ὁρόμο ἔκανες καὶ βῆμα νὰ μὴ ἐβγαίνεις ἀπὸ τὸ σπίτι σου, ὅλο τὸ ἴδιο θὰ ἦτανε δι' ἐμένα· ἔλα, ὁρόμο, καὶ ἀς μὴ μένωμεν ἐδῶ μίαν ὥραν διὰ νὰ λέμε κουραφέξαλα.»

Ἡ νεάνις ἐκάγχασε, διηυθέτησε τὸ σάλιόν τῆς, καὶ ἐπανέλαβον τὸν ὁρόμον των, ἀλλ' ὁ Ὀλιβερ ἠσθάνθη τρέμουσαν τὴν χεῖρα τῆς Νάνσυ· παρετήρησεν αὐτὴν ὅταν διήρχοντο πλησίον ἐνὸς φανοῦ φωταερίου, καὶ εἶδεν ὅτι ἦτο ὠχρὰ ὡς νεκρά.

Ἐβάδιζαν ἐπὶ ἡμίσειαν ἔτι ὥραν, δι' ὁδῶν ἀκαθάρτων καὶ ἥκιστα συγχαζομένων· καὶ αὐτοὶ οἱ ὀλίγοι διαβάται οὗς συνήντων, ἐφαίνοντο κατέχοντες ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσιν παραπλησίαν τῇ τοῦ κυρίου Σάικς· τέλος εἰσῆλθον εἰς ἀγυίαν τινα ῥυπρωτέραν τῶν λοιπῶν· ὁ κύων ἔτρεξε προπορευόμενος, ὡς εἰ κατελάμβανεν ὅτι πᾶσα προσύλαξις πλέον ἦτο περιττή, καὶ ἔστη πρὸ τῆς θύρας παλαιοπωλείου τινὸς, ὅπερ ἐφαίνετο ἀκατοίμητον· διότι ἡ οἰκία ἦν ἐτοιμόρροπος, καὶ πινακίον τι ἐπὶ τῆς θύρας, ὅπερ ἐφαίνετο καρφωμένον ἐκεῖ πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ἀνήγγελεν ὅτι ἐνοικιάζεται.

«Ὅλα ἴπανε καλὰ,» εἶπεν ὁ Σάικς, ἀρ' οὐ πρῶτον ἔριψε ἐταστικὸν βλέμμα πῆριξ.

Ἡ Νάνσυ ἔχωσε τὴν χεῖρα ὑπὸ τὸ παραθυρόφυλλον, καὶ ὁ Ὀλιβερ ἤκουσε τὸν ἦχον κώδωνος. Ἐβάδιζαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ καὶ περιέμειναν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ὑποκάτω ἐνὸς φανοῦ· ἤκουσαν συρρόμενον μετὰ προσοχῆς ἓνα μοχλὸν καὶ ταῦτο χρόνως σχεδὸν ἡ θύρα ἀνεώχθη ἀθροῦδως. Κωρὶς πολλὰς διατυπώσεις, ὁ κύριος Σάικς ἤρπασε τὸ περιττομὸν παιδίον ἐκ τοῦ περιλαίμιου, καὶ εἰσῆλθον πάντες εἰς τὴν οἰκίαν.

Ὁ διάδρομος ἦτο σκοτεινότερος, περιέμεινε δὲ ὁ εἰσαγαγὼν αὐτοὺς νὰ μοχλεύσῃ ἐκ νέου καὶ ὀχυρῶσῃ δι' ἀλύσεων καὶ σιδήρων τὴν θύραν.

«Δὲν εἶναι κανεὶς μέσα; ἠρώτησεν ὁ Σάικς.

— Ὅχι, ἀπεκρίνατο μίᾳ φωνῇ, ἣν ὁ Ὀλιβερ ἐνόμισεν ὅτι ἀνεγνώρισεν.

— Ὅτε ὁ γέρος; προσέθηκεν ὁ κακοῦργος.

— Ὁ γέρος εἶναι, ἀπεκρίνατο ἡ φωνή, καὶ εἶχε καταίθασμένα ταῦτίᾳ ποῦ σὰς περιέμενε. Ἐαφνικὸ θὰ τοῦρθη ἀπὸ τῆς χαρᾶς, ἴσως σὰς ἰδῇ!»

Τὸ ὄρος τῆς ἀπαντήσεως, ὡς καὶ ἡ φωνὴ τοῦ ὀμιλοῦντος δὲν ἦσαν ἄγνωστα τῷ Ὀλιβερ·

ἀλλ' ἔνεκα τοῦ σκότους δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνη αὐτόν.

«Φέξε μας, εἶπεν ὁ Σάικς· τί ἀλλοιῶς ἔμπορεῖ νὰ σπάσωμε τὸ σβέρκο μας ἐδῶ, ἢ νὰ πατήσωμεν τὸν σκύλο, καὶ τότε ἄλλοι ἔς τὰ πόδια σας! περισσότερο δὲν σας λέγω.

— Περιμένετε μιὰ στιγμή καὶ θὰ φέρω φῶς,» ἀπεκρίνατο ἡ φωνή. Ἦκουσαν τὰ βήματά τινος ἀπομακρυνομένου καὶ μετὰ μικρὸν εἶδον ἐπιφαινόμενον τὸν εὐγενέστατον κύριον Τζάκ Ντῶκινς, τὸν ἄλλως καλούμενον Ἀπαναλωδιᾶν, κρατοῦντα ἀνημμένον ἀλειμματοκῆριον ἐσφηνωμένον εἰς τὸ ἄκρον ἐσχισμένης βράβδου.

Ὁ νέος λωποδύτης ἐπλησίασε τὸ φῶς εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ὀλιβερ καὶ τῷ ἐμόρφασε χλευαστικῶς, ἀνανεῶν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν γνωριμίαν των. Εἶτα ἔνευσε νὰ τον ἀκολουθήσωσι, διήλθον διὰ τοῦ μαγειρείου, ὑπερ μόνον τοὺς τέσσαρας τοίχους καὶ οὐδὲν σκευὸς εἶχε, καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν χαμηλοῦ τινος καὶ ὑγροῦ δωματίου, βλέποντος εἰς μικρὰν βορβορώδη ἀύλην. Ἀπλετοὶ γέλωτες ἐξερράγησαν τότε.

«Ὡ! ὦ, ὦ! τί μούρη! ἀνεκραύγασεν ὁ κύρ Μπέιτς γελῶν ἄπλετον. Νά τος! ἅ, νά τος! Μὰ δὲν τὸν τηρᾶς, Φέιγγιν! μὰ δὲν βλέπετε τί καταβασμένα μούτρα. Δὲν βαστῶ. Θὰ πεθάνω ἔς τὰ γέλωτα. Πιάστε με, θὰ σκάσω.»

Ἡ φαιδρότης τοῦ κύρ Μπέιτς ὑπερέβη πλέον πᾶν ὄριον· ἐκυλίσθη εἰς τὸ πάτωμα, κινῶν σπασμωδικῶς τοὺς πόδας καὶ ἐπὶ πέντε ὀλόκληρα λεπτά δὲν ἠδυνήθη νὰ μετριάσῃ τὴν παραφορὰν αὐτοῦ. Ἐπὶ τέλους ἠνωρθώθη, ἤρπασε τὸ φῶς ὑπερ ἐκράτει ὁ Ἀπαναλωδιᾶς, καὶ πλησιάσας τὸν Ὀλιβερ παρετήρησεν αὐτὸν ἐταστικῶς ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ποδῶν, ἐν ᾧ συγχρόνως ὁ Ἰουδαῖος, ἐκβαλὼν τὸν σκουφὸν του ἐχαίρετα εὐσεβάστως καὶ ἐπανειλημμένως τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον τὰ εἶχε χάσει. Ὁ δὲ Ἀπαναλωδιᾶς, ὅστις ἐν τῇ κουτοπονηρίᾳ του δὲν ἐσκοτιζέτο νὰ γελᾷ καὶ περιπαίζῃ ὅταν εὕρισκε περιστάσιν νὰ ἐξασκήσῃ τὴν τέχνην του, ἤρῃνα τὰ θυλάκια τοῦ Ὀλιβερ μετὰ μεγίστης προσοχῆς.

«Γιὰ ἰδῆς λοιπὸν, Φέιγγιν, γιὰ ἰδῆς πῶς εἶναι στολισμένος ἄν κούκλα! εἶπεν ὁ Μπέιτς τόσῳ πολὺ πλησιάζων τὸ φῶς εἰς τὸ καινούργες ἐνδύμα τοῦ Ὀλιβερ ὥστε παρ' ὀλίγον ἐκαίετο· καλὲ δὲν τηρᾶς. Τσόχα νοῦμερο πρῶτο, καὶ κόψιμο πρῶτης! Μωρὲ, σοῦ ἐγένεν ἓνα τζόβινο!

— Χαίρω πολὺ διότι σᾶς βλέπω εἰς τόσον ἐξαιρετον κατάστασιν, ἀγαπητέ μοι, εἶπεν ὁ Ἐβραῖος μυκτηριστικῶς, προσκλίνων ἐδαφικῶς ὁ Ἀπαναλωδιᾶς θὰ σου δώσῃ ἄλλο φόρεμα, ἀγαπητέ μοι, διὰ νὰ μὴ χαλάτε τὸ ἐορταστικόν σας. Διατί νὰ μὴ μας γράψῃς, ἀγαπητέ μοι, διὰ νὰ μας προειδοποιήσῃς περὶ τοῦ ἐρχομοῦ σας; Θὰ ἐτοιμάζωμεν ὠραῖον συμπόσιον διὰ νὰ σας προσφέρωμεν.»

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Μπέιτς ἐπανέλαβε τοὺς καγχασμούς αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ Φέιγγιν ἠλαρύνθη ἡ φυσιογνωμία, καὶ ὁ Ἀπαναλωδιᾶς ἐμειδίασε. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ τελευταῖος οὗτος ἀκριβῶς τότε ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ Ὀλιβερ τὸ πεντάλιρον τραπεζικὸν γραμματίον, οὐδεὶς δύναται νὰ ποφανθῇ ὁπότερον, ἢ ἐκρηξίς τῆς χαρᾶς τοῦ Μπέιτς ἢ ἡ ἀνακάλυψις αὐτῆ προεκάλεσαν τὸ μειδιάμα του.

«Ὡ! ὦ! τί εἶν' αὐτό! ἠρώτησεν ὁ Σάικς προχωρῶν πρὸς τὸν Ἰουδαῖον, ὅστις ἠτοιμάζετο νὰ κρύψῃ εἰς τὸ θυλάκιόν του τὸ γραμματίον· αὐτὸ εἶναι ἰδικόν μου, Φέιγγιν.

— Ὅχι, ἀγαπητέ, ὄχι, εἶπεν ὁ Ἐβραῖος. Ἰδικόν μου εἶναι, Μπίλ, εἶναι ἰδικόν μου.

— Ἄν τολμήσῃ κανεὶς νὰ εἰπῇ πῶς δὲν εἶναι ἰδικόν μου, ἐπανέλαβεν ὁ Σάικς, φορῶν τὸν πῖλόν του μὲ ἀποφασιστικὸν ἦθος, δηλαδὴ ἐμοῦ καὶ τῆς Νάνσυ, παίρνω τὸ παιδί πίσω.»

Ὁ Ἐβραῖος ἐταράχθη, καὶ ὁ Ὀλιβερ ὁμοίως, ἂν καὶ δι' αἰτίαν ὅλως διάφορον· ἤλπικεν ὅτι ἀποτέλεσμα τῆς ἐριδος θὰ ἦτο ἡ ἐλευθέρωσις αὐτοῦ.

«Λοιπὸν, εἶπεν ὁ Σάικς, θέλεις νὰ μου δώσῃς αὐτὸ, καὶ ἢ ὄχι;

— Δὲν εἶναι καλὰ αὐτὰ τὰ πράγματα, Μπίλ! ἔ, Νάνσυ, καλὰ εἶναι αὐτὰ τὰ πράγματα; ἠρώτησεν ὁ Ἐβραῖος.

— Καλὰ ἢ κακὰ, ὑπέλαβεν ὁ Σάικς, νὰ μου δώσῃς αὐτὸ, σοῦ λέγω. Μὴ φαντάζεσαι πῶς ἡ Νάνσυ καὶ ἐγὼ ἄλλο καλλίτερο δὲν εἶχαμε νὰ κάμωμεν παρὰ νὰ κυνηγοῦμε παιδιὰ; Δός μου αὐτὸ, γεροκολασμένε, μούμια τοῦ διαβόλου, ἀκούς;»

Καὶ ἐν ᾧ τοιαύτας φιλικὰς παρακλήσεις ἀπηύθυνεν αὐτῷ, ὁ κύριος Σάικς ἤρπασε τὸ γραμματίον, ὑπερ ὁ Ἐβραῖος ἐκράτει διὰ τοῦ δείκτου καὶ τοῦ ἀντίχειρος· εἶτα βλέπων ψυχρῶς ὑπὸ δρα τὸν Φέιγγιν, ἐδίπλωσεν εἰς δέκα τὸ γραμματίον καὶ τὸ περιέκλεισεν εἰς κόμβον τοῦ λαιμοδέτου του.

«Αὐτὸ εἶναι διὰ τὸν κόπον μας, εἶπεν ὁ Σάικς, καὶ δὲν πληρώνει μάλιστα οὔτε τὸν ἴσον κόπον μας· σὺ πάλιν κράτησε τὰ βιβλία, ἂν εὐχαριστῆσαι εἰς τὸ διάβασμα, ἀλλοιῶς πώλησέ τα.

— Πολὺ ὠραῖα εἶναι, εἶπεν ὁ Τσάρλυ Μπέιτς, προσποιούμενος ὅτι ἀναγινώσκει ἐν τῶν βιβλίων. Τί καλὰ πράγματα γράφει! ἔ, Ὀλιβερ;» Καὶ βλέπων τὴν θλιβεράν τούτου ὄψιν, ὁ κύρ Μπέιτς, ὁ ὁποῖος εἶχε τὸ προτέρημα νὰ μὴ ἀφίγη ἀπαρητήρητον πᾶν τὸ κομικόν, ἐξερράγη εἰς νέαν ἀκράτητον παραφορὰν ἠλαρότητος, θυρωβωδῆσαν τῆς πρώτης.

«Εἶναι τοῦ γέροντος κυρίου, εἶπεν ὁ Ὀλιβερ, τεινὼν τὰς χεῖρας· τοῦ ἀγαθοῦ, τοῦ γενναίου γέροντος, ὅστις μὲ ἐπῆρεν εἰς τὸ σπίτι του καὶ μὲ περιεποίηθη ὅταν ἤμην ἐτοιμοθάνατος· στεί-

λατέ του τα ὀπίσω, σᾶς καθικετεύω· στείλατέ του ὀπίσω τὰ βιβλία καὶ τὰ χρήματα, καὶ κρατήσετέ με ἐμὲ ὅλην μου τὴν ζωὴν ἐδῶ! σᾶς παρακαλῶ θερμῶς, στείλατέ του τα ὀπίσω. Θὰ νομίση πῶς τὰ ἐκλεψα! Ἡ γραῖα κυρία καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι ὅπου τόσῳ καλοὶ μοῦ ἐφάνησαν θὰ πιστεύσουν πῶς εἶμαι κλέπτῃς· ὦ! λυπηθῆτέ με καὶ στείλατέ τα ὀπίσω!»

Καὶ ταῦτα λέγων μετὰ τῆς δυνάμεως, ἦν σφοδρὰ λύπη παρέχει, ὁ Ὀλιβερ ἐρρίφη εἰς τὰ γόνατα πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Ἐβραίου, συνάπτων τὰς χεῖρας ἐν ἀπογνώσει.

«Ἐχει δίκαιον τὸ παιδί, παρετήρησεν ὁ Ἐβραῖος βλέπων περὶ αὐτὸν εὐθῆως καὶ συνοφρονοῦμενος ὅσον ἠδύνατο. Ἐχει δίκαιον, Ὀλιβερ, ἔχει δίκαιον. Θὰ νομίσουν πῶς εἶσαι κλέπτῃς· ἅ! ἅ! προσέθηκε τρίθων τὰς χεῖρας· θαυμάσια ἠπηγαίνει τὸ πρᾶγμα, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐλπίσωμεν καλλίτερα.

— Βέβαια, ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς· τὸ ἐσκέφθην αὐτὸ, ὅταν τὸν εἶδα νὰ ἐμβαίνει εἰς τὸ Κλάρκενγουελλ, καὶ νὰ κρατῇ βιβλία. Εἶναι ἀπλοῦστατον, θὰ ἦναι χωρὶς ἄλλο πολὺ καλοὶ ἄνθρωποι, διότι ἀλλοιῶς δὲν θὰ τον ἐπαιρνον εἰς τὸ σπίτι των. Δὲν θὰ τον γυρέψουν, διὰ νὰ μὴν ἀναγκασθοῦν νὰ τον χόσουν ἔς τὸ φρέσκο· τὸν ἔχουμεν λοιπὸν τώρα μὲ μεγάλην ἀσφάλειαν.»

Κατὰ τὸν διάλογον τοῦτον ὁ Ὀλιβερ ἐθεώρει ἀλληλοδιαδόχως τὸν Φέιγγιν καὶ τὸν Σάικς ἐκθαμβος καὶ ὡς μὴ ἔχων συνείδησιν τῶν περὶ αὐτὸν γινομένων. Ἀλλ' εἰς τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ Σάικς ἠνωρθώθη αἴφνης, ὤρμησεν ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἔξω τοῦ δωματίου καὶ ἐκράξεν εἰς βοήθειαν τόσῳ δυνατῶς, ὥστε ἐπανέλαβον τὴν ἠχὴ τῶν φωνῶν αὐτοῦ καὶ οἱ καταρρέοντες τοῖχοι τῆς παλαιᾶς οἰκίας.

«Μὴ ἀφίνης τὸν σκύλον σου νὰ ἐβγῃ, Μπίλ! ἀνεκραύγασεν ἡ Νάνσυ ῥιπτομένη εἰς τὴν θύραν καὶ κλειούσα αὐτήν, ὅταν ἐξῆλθον ὁ Ἐβραῖος καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, οἵτινες ὤρμησαν πρὸς καταδιώξιν τοῦ Ὀλιβερ· μὴ ἀφίνης νὰ ἐβγῃ ὁ σκύλος σου· θὰ κατακομματιάσῃ τὸ παιδί.

— Καὶ θὰ κάμῃ πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ Σάικς, προσπαθῶν νὰ παλλαγῇ τῶν περιπτώξεων τῆς κόρης. Ἄφες με ἢ σοῦ ἔσπασα τὸ κεφάλι εἰς τὸν τοῖχον!

— Μοῦ εἶναι ἀδιάφορον, Μπίλ, δὲν με μέλει καθόλου, ἐκραύγαζεν ἡ νεᾶνις καρτερικῶς παλαιούσα πρὸς τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον· ὁ σκύλος δὲν θὰ ξεσχίση τὸ παιδί, ἢ θὰ σκοτώσῃς πρῶτην ἐμέ.

— Θὰ ἰδῆς! εἶπεν ὁ Σάικς, τρίθων τοὺς ὀδόντας. Φεῦγα ἀπ' ἐκεῖ, ἢ σ' ἐτελειώσω!»

Καὶ ὁ ἀλιτήριος ἐσφενδόνισε τὴν νεᾶνίδα εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ δωματίου. . . ἀκριβῶς καθ' ἡν στιγμήν ὁ Ἐβραῖος καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ εἰσῆρχοντο ἐπανάγοντες τὸν Ὀλιβερ.

«Ἐ! τί τρέχει; εἶπεν ὁ Ἐβραῖος.

— Νομίζω πῶς τὸ κορίτσι ἐτρελάθη, ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς ἀγρίως.

— Ὅχι, δὲν εἶμαι τρελὴ, εἶπεν ἡ Νάνσυ ὠχρὰ καὶ ἀσθμαίνουσα. Δὲν εἶμαι τρελὴ, Φέιγγιν, νὰ ἦσαι βέβαιος.

— Τότε λοιπὸν σιώπαινε! εἶπεν ὁ Ἐβραῖος ἀπειλητικῶς.

— Ὅχι, δὲν θὰ σιωπήσω! ὑπέλαβεν ἡ Νάνσυ δυνατότερα. Νὰ ἰδοῦμε, τί θὰ εἰπῆτε εἰς αὐτό.»

Ὁ Ἰουδαῖος ἐγνώριζεν ἀρκούντως τὸν χαρακτῆρα τῆς Νάνσυ καὶ τὰς γυναικείας ἰδιοτροπίας, ὥστε κατενόησεν ὅτι δὲν ἦτο συνετὸν νὰ παρατείνῃ τὴν λογομαχίαν. Διὰ νὰ περισπάσῃ τὴν προσοχὴν ἐπὶ ἄλλου ἀντικειμένου, ἐστράφη πρὸς τὸν Ὀλιβερ.

«Ἦθελες λοιπὸν νὰ φύγῃς, φίλε μου;» τῷ εἶπε λαμβάνων ἐκ τινος γωνίας χονδρὴν καὶ δζώδη βράβδον.

Ὁ Ὀλιβερ δὲν ἀπεκρίθη, παρετήρει ὁμοῦς πᾶσας τὰς κινήσεις τοῦ Ἰουδαίου, ἡ δὲ καρδία του ἐπάλλετο σφοδρῶς.

«Ἐκραξες βοήθεια, ἤθελες νὰ φέρῃς ἐδῶ τὴν ἀστυνομίαν, ἔ; ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰουδαῖος χλευαστικῶς γελᾶσας καὶ λαβῶν τὸ παιδίον ἐκ τῆς χειρός. Θὰ σοῦ τὴν κόψωμεν αὐτὴν τὴν ὄρεξιν, ἀγῶρί μου!»

Καὶ ὁ Ἰουδαῖος κατήνεγκε βαρὺ κτύπημα τῆς βράβδου κατὰ τῶν ὤμων τοῦ Ὀλιβερ καὶ ὕψου τὴν χεῖρα ὅπως ἐξακολουθήσῃ, ὅτε ἡ νεᾶνις ὤρμησε κατ' αὐτοῦ, καὶ τῷ ἀπέσπασε τὴν βράβδον, ἣν ἐρρίψεν εἰς τὸ πῦρ τῆς ἐστίας μετὰ τὸσαύτης δυνάμεως, ὥστε ἀνημμένοι ἄνθρακες ἐσκορπίσθησαν ἐν τῷ δωματίῳ.

«Δὲν ἀνέχομαι παρόμοιον πρᾶγμα, Φέιγγιν, ἀνεκραύγασεν ἡ Νάνσυ. Ἀνεύρατε τὸ παιδί! τί περισσότερο θέλετε; Ἀφήσατέ το ἤσυχον, εἰ δ' ἄλλως θὰ σας φτιάσω κάμμιὰ, ὅπου νὰ με κρεμάσουν προτοῦ ἔλθῃ ἡ ὥρα μου.»

Τὰς ἀπειλὰς ταύτας ἔλεγεν ἡ νεᾶνις καὶ ἐκτύπη διὰ τοῦ ποδὸς τὸ πάτωμα· ὠχρὰ ἐξ ὀργῆς, δάκνουσα τὰ χεῖλη καὶ συνάγουσα τὰς πυγμὰς, παρετήρει ὅτε μὲν τὸν Ἐβραῖον, ὅτε δὲ τὸν Σάικς.

«Ἐλα, Νάνσυ! εἶπεν ὁ Ἐβραῖος μετὰ φωνῆς προσητάρας, μετὰ τινος στιγμᾶς σιγῆς, καθ' ἣς μετὰ τοῦ Σάικς ἀντήλλαξαν βλέμματα θάμβος καὶ ἀνησυχίας προδίδοντα· εἶσαι. . . ἀπόψε. . . θαυμασιωτέρα ἀπὸ ἄλλοτε· ἔ! ἔ! ἀγαπητή, παριστάνεις θεῖα τὴν κομωδίαν.

— Ἀλήθεια; εἶπεν ἡ κόρη· προσέχετε ὁμοῦς μήπως τὴν παραστήσω καλλίτερα ἀφ' ὅσον ἐλπίζετε. Καὶ δὲν θὰ σε εὐχαριστήσῃ αὐτὸ πολὺ, Φέιγγιν. Ὡστε ἔχετε τὸ ἔς τὸ νοῦν σας, καὶ μὴ παραπονηθῆτε πῶς δὲν σᾶς τὸ εἶπα.»

Ὅταν γυνὴ τις ὀργισθῇ μέχρι παραφορᾶς, καὶ μάλιστα γυνὴ ἐξαγριωθείσα ἐκ τῆς δυστυ-

χίας καὶ τοῦ ἀπελπισμοῦ, δύναται νὰ φθάσῃ εἰς σημεῖον, εἰς ὃ ὀλίγοι ἀνδρες τολμῶσι νὰ τὴν ἐξωθήσωσιν. Ὁ Ἰουδαῖος κατενόησεν ὅτι ἀνωφελῶς θὰ ἐξηκολούθει ὑποκρινόμενος ὅτι ἐκλαμβάνει δῆθεν τὴν ὄργην τῆς Νάνσου ὡς στιγμιαίαν ἰδιοτροπίαν, καὶ ὀπισθοδρομήσας βήματα τινὰ ἀκουσίως, ἔρριψε πρὸς τὸν Σάικς πλάγιον βλέμμα, δειλὸν ἄμα καὶ ἰκετευτικόν, ὑποδεικνύς τρόπον τινὰ ὅτι διὰ πολλοὺς λόγους αὐτῷ ἀπέκειτο ἡ ἐξακολούθησις τοῦ διαλόγου.

Ὁ κύριος Σάικς κατενόησε τὴν σιωπηλὴν ταύτην πρόκλησιν, καὶ αἰσθανόμενος ἴσως ὅτι συμφύρον διὰ τὴν ἀτομικὴν αὐτοῦ ὑπερηφάνειαν καὶ τὴν ἐπιρροὴν ἣτο νὰ συνέλθῃ πάραυτα εἰς ἑαυτὴν ἡ Νάνσου, ἐξηρέζατο τοῦλάχιστον δύο ἢ τρεῖς δωδεκάδας καταρῶν, βλασφημιῶν καὶ ἀπειλῶν, ὧν ἡ ταχύτης καὶ ἡ ποικιλία μεγίστην περιεποιῶν τιμὴν εἰς τὸ ἐφευρετικόν αὐτοῦ πνεῦμα. Ἐπειδὴ ὁμοῦ πάντα ταῦτα οὐδὲν ἀποτελέσμα ἐπήνεγκον ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς ὀργῆς του, προσέτρεξεν εἰς συντελεστικώτερα ἐπιχειρήματα.

«Τί θέλεις νὰ εἰπῆς μὲ αὐτά,» ἀνεκράγασε, προστιθεὶς πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἐρωτήσεώς του καὶ μίαν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ χώρᾳ συνήθεσάτην κατάρην, κατὰ τοῦ καλλίστου τῶν κοσμοῦντων τὴν ἀνθρωπίνην μορφήν χαρακτηριστικῶν, κατάρην ἀσύνητον, ἣτις ἂν ἄπαξ ἐπὶ ἑκατοντακισχιλίων ἐπαναλήψωσιν αὐτῆς εἰσηκούετο ἐν τῷ οὐρανῷ, θὰ ἦτο κίνδυνος ἡ τυρλότης νὰ καταστῇ ἐν τῷ τόπῳ ἡμῶν ἀσθένεια κοινωτέρα τοῦ πυρετοῦ. «Τί θέλεις νὰ εἰπῆς μὲ αὐτά; Νὰ με πάρουν χίλιοι διάβολοι! Δὲν εἰξεύρεις λοιπὸν ποῖα εἶσαι καὶ τί εἶσαι;

— ὦ! ναί, μάλιστα, πολὺ καλὰ τὸ εἰξεύρω, ὑπολαβοῦσα εἶπεν ἡ νεᾶνις μετὰ νευρικοῦ γέλωτος, κινῶσα τὴν κεφαλὴν ἐξ ἀριστερῶν πρὸς δεξιὰ καὶ ὑπὸ ἐπίπλαστον ἀδιαφορίαν προσπαθοῦσα νὰ κρύψῃ, ἀλλ' ἀνεπιτυχῶς, τὴν συγκίνησιν αὐτῆς.

— Λοιπὸν τότε, κήθησε ἡσυχῇ, προσέθηκον ὁ Σάικς βρυχώμενος, ὡς συνείθιζε νὰ κάμνῃ ὅταν ἀπηυθύνετο πρὸς τὸν σκύλον του· εἶδ' ἄλλως, θὰ σε κάμω ἐγὼ νὰ καθήσῃς ἡσυχῇ διὰ πολὺν καιρὸν!»

Ἄλλ' ἡ νέα ἐπανέλαβε τὸν γέλωτά της καὶ μετὰ πλείονος ἀδιαφορίας ἢ προτοῦ· εἶτα, ἐκτοξεύσασα λαθραῖον βλέμμα ἐπὶ τοῦ Σάικς, ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔδραξε μέχρις αἵματος τὰ χεῖλη.

«Πῶσον καλὰ σοῦ ταιριάζει, ὑπέλαθεν ὁ Σάικς βλέπων αὐτὴν περιφρονητικῶς, νὰ κάμνῃ τὴν εὐσπλαγγνικὴν καὶ τὴν μεγαλόψυχον. Θὰ κρίζαντῃ αὐτὸ τὸ παιδί καθὼς τὸ λές, ἂν πιάστῃ σένα φίλην.

— Ναί, εἶμαι φίλη του! ἀνεκράγασεν ἡ κόρη μετὰ θυμοῦ· καὶ τώρα θὰ προτιμοῦσα νὰ πέσω

Ξερῆ εἰς τὸν δρόμον, ἢ νὰ εὐρεθῶ εἰς τὴν θέσιν αὐτῶν, ὅπου ἐπεράσαμεν πλησίον ἀπόψε, παρὰ ὅπου συνετέλεσα νὰ σύρωμεν ἐδῶ αὐτὸ τὸ παιδί. Ἀπὸ σήμερον καὶ ἔπειτα δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ κλέπτῃς, ληστῆς, κακοῦργος! καὶ πρέπει δι' αὐτὸ ἐκεῖνος ὁ ἔλσεινός ὁ Ἑβραῖος νὰ το σκοτώσῃ ἕως τὸ ξύλον;

— Ἐλα, ἔλα, Σάικς, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος κάπως ἐπιτιμητικῶς, δεικνύων αὐτῷ τοὺς νεαροὺς λωποδύτας, οἵτινες ἤκροῦντο μετὰ μεγίστης προσοχῆς τὸν διάλογον· ἡσύχασε, Μπίλ! μὴ μαλώνατε, πρέπει νὰ τα φτιάσετε.

— Νὰ τα φτιάσωμεν! ἀνεκράγασεν ἡ Νάνσου ἀπελπισ. Γεροκακοῦργε! Δὲν εἶχα οὐδὲ τὴν ἡμισὴν ἡλικίαν αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ καὶ μὲ ἐβαλλες νὰ κλέπτω διὰ σέ! Εἶναι δώδεκα χρόνια τώρα ὅπου κάμνω τὴν ἰδίαν δουλειά, καὶ πάντοτε διὰ σέ! Ἀλήθεια εἶναι ἡ ὄχι; εἰπέ το, ἀλήθεια;

— Καλὰ, καλὰ, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος προσπαθῶν νὰ καταπραῦνῃ τὴν Νάνσου· ἀλλὰ με αὐτὴν τὴν δουλειά βγάνεις καὶ σὺ τὸ ψωμί σου· με αὐτὴν ζῆ.

— Μὲ αὐτὴν ζῶ! ἀπεκρίνατο μετὰ σφοδρότητος αὐτῇ βέβαια, αὐτὴ εἶναι ἡ ζωή μου, ὅπως καὶ σπῖτι μου εἶναι οἱ δρόμοι, εἴτε κρῦο κάμνει, εἴτε βροχῆ, εἴτε λάσπη! Καὶ σὺ εἶσαι, ἄθλιε! σὺ, ὅπου μὲ ἔφερες εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον, καὶ θὰ με κρατῆς εἰς αὐτὸ ἡμέραν καὶ νύκτα ἕως οὐ ἀποθάνω.

— Θά σου συμβῇ χειρότερον ἀπὸ αὐτό! εἶπεν ὁ Ἑβραῖος θυμώσας ἐκ τῶν μομφῶν αὐτῆς· χειρότερον ἀπὸ αὐτά, ἀκούεις, ἂν μίαν λέξιν εἰπῆς ἀκόμη.»

Ἐκείνη ἐσιώπησε, ἀλλ' ἐν τῇ ὀργῇ αὐτῆς ἐτιλλε τὴν κόμην καὶ ἐξέσχίζε τὰ ἐνδύματά της. Ὄρηξε κατὰ τοῦ Ἑβραίου καὶ θὰ τῷ κατέλιπεν ἀναμφιβόλως ἀνεξάλειπτα ἴχνη τῆς ἐκδικήσεώς της, ἂν μὴ παρεμβᾷ ἐν καιρῷ ὁ Σάικς τὴν συνελάμβανεν ἐκ τῶν χειρῶν· κατέβαλεν ἀνωφελεῖς τινὰς προσπαθείας ὅπως ἀποσπασθῇ καὶ ἐλιποθύμησε.

«Τὸ καλλίτερον ἦτο αὐτὸ, εἶπεν ὁ Σάικς, ἀποθέτων αὐτὴν κατὰ γῆς εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ δωματίου. Εἶναι φοβερὰ χερσὶν ἀνάμνησιν ὅταν κούρδισθῇ ἔτσι.»

Ὁ Ἑβραῖος ἐσπύγγισε τὸ μέτωπον αὐτοῦ καὶ ἐμειδίασε· ἠσθάνθη ἀνακούφισιν ἰδὼν ὅτι ἐτελείωσεν ἡ σκηνὴ αὐτῇ· ἀλλ' οὔτε αὐτὸς, οὔτε ὁ Σάικς, οὔτε οἱ νέοι κλέπται ἐφάνησαν ἀποδόντες· μείζονα σημασίαν εἰς τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο, ὅπου ἐθεώρουν συνηθέστατον καὶ φυσικὸν εἰς τὸ ἐπάγγελμά των.

«Ὁ διάβολος εἶναι νὰ ἔχῃ κίνεῖς νὰ κάμῃ μὲ γυναῖκες, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος, ἐπαναθεῖς τὴν βάρβον εἰς τὴν θέσιν της· ἀλλὰ εἶναι πολὺ πανούργου, καὶ τίποτε δὲν θὰ ἠμποροῦσαμεν νὰ

κατορθώσωμεν χωρὶς αὐτάς. Τσάρλυ, πῆγαινε νὰ βάλῃς τὸν Ὀλιβερ νὰ κοιμηθῇ.

— Ὑποθέτω πῶς δὲν θὰ φορέσῃ αὐρίον τὰ καλά του βούχα· ἔ, Φέιγγιν; ἠρώτησεν ὁ Τσάρλυ Μπέιτς γελῶν.

— Μὴ φοβάσαι,» εἶπεν ὁ Ἑβραῖος γελῶν ἐπίσης.

Ὁ κύριος Μπέιτς, καταγοητευθεὶς προφανῶς ἐκ τῆς τοιαύτης ἐντολῆς, ἔλαβε τὸ κηρίον καὶ ὠδήγησε τὸν Ὀλιβερ εἰς τὸ μαγειρεῖον, ὅπου ὑπῆρχον δύο ἢ τρεῖς κλῖναι, ὅμοιαι μὲ ἐκεῖνας, ἐφ' ὧν ἄλλοτε ἐκοιμάτο ὁ Ὀλιβερ. Ἐκεῖ ὁ κύριος Μπέιτς, ἀφ' οὗ πρῶτον ἐγέλασεν ἐξ ὄλης καρδίας, ἀπέδωκεν εἰς τὸν Ὀλιβερ τὰ βδελυρὰ βράκη, ἅτινα οὗτος εὐτυχῇ ἐθεώρησεν ἑαυτὸν ἀποβαλὼν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κυρίου Μπράουνλω. Ἡ τύχη τὰ ἔφερε, ὥστε ὁ Φέιγγιν νάναγνωρίσῃ ταῦτα εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀγοράσαντος Ἰουδαίου, καὶ ἡ περίστασις αὕτη τὸν καθωδήγησεν εἰς τὰ ἴχνη τοῦ Ὀλιβερ.

«Βγάλε τὰ γιορτινά σου, εἶπεν ὁ Τσάρλυ· θὰ τα δώσω εἰς τὸν Φέιγγιν διὰ νὰ τα φυλάξῃ. Ἄ, χὰ, χὰ! τί νόστιμο!»

Ὁ ταλαίπωρος Ὀλιβερ ὑπήκουσε, ἂν καὶ μετὰ πολλῆς δυσθυμίας· ὁ κύριος Μπέιτς ἐτύλιξε τὰ καινούργια ἐνδύματα, τὰ ἔλαβεν εἰς χεῖρας καὶ ἐξῆλθε. Κλειδώσας δὲ τὴν θύραν ἀφῆκε τὸν Ὀλιβερ εἰς τὰ σκοτεινά.

Οἱ γέλωτες τοῦ Μπέιτς καὶ ἡ φωνὴ τῆς μῆς Μπέιτς, ἣτις ἦλθεν ἀκριβῶς εἰς τὴν ὄραν, ὅπως περιχύσῃ με νερὰ τὴν λιποθυμήσασαν φίλην της καὶ τὴν κάμῃ νὰ συνέλθῃ εἰς ἑαυτὴν, ἤρουν διὰ νὰ φαιερώσῃ τὸν ὕπνον παντὸς ἄλλου, καὶ εὐτυχαστέρου τοῦ Ὀλιβερ. Ἀλλὰ τὸ δυστυχὲς παιδίον ἦν ἐξηνητημένον ἐκ τῶν κόπων καὶ τῆς ἀσθενείας καὶ μετὰ μικρὸν ἐβυθίσθη εἰς ὕπνον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

Ἡ κακὴ τύχη τοῦ Ὀλιβερ, πρὸς καταστροφὴν τῆς ὑπολήψεώς του, φέρει εἰς Λορδίνον σπουδαῖον τι ὑποκείμενον.

Συνήθεια ἐπικρατεῖ εἰς τὰ θεάτρα πᾶν καλὸν καὶ αἰμοχαρὲς ῥομαντικὸν δράμα νὰ περιέχῃ ἀναμιξῶς κωμικὰς καὶ τραγικὰς σκηνάς. Ἐνταῦθα παρουσιάζεται, ἐπὶ στρωμνῆς ἀχυρίνης κατακείμενος, ὁ ἥρωες κύπτον ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἀλύσεων καὶ τῶν συμφορῶν του· εἶτα ἐν τῇ ἐπομένῃ σκηνῇ, ὁ πιστὸς αὐτοῦ ἵπποκόμος, τὴν τύχην τοῦ κυρίου του ἀγνοῶν, ἔρχεται ὅπως φαίνεται τὸ ἀκροατήριον διὰ κωμικοῦ ἔσματος. Ἐν ᾧ μετὰ συγκινήσεως βλέπομεν τὴν ἡρώϊδα εὐρισκομένην εἰς τὴν διάκρισιν ὑπερηφάνου καὶ σκληροῦ βερόνου, κινδυνεύουσαν νὰπολέσῃ τὴν τιμὴν ἢ τὴν ζωὴν, καὶ ἔλκουσαν ἐγγειρίδιον ὅπως σῶσῃ ἐκείνην ἀναλώμασι ταύτης· καθ' ἣν στιγμὴν κορυφουται τὸ ἐνδιαφέρον, ἀκούομεν συριγγὸν καὶ παραχρησὰ ἰδοὺ ἡμεῖς μεταβιβαζόμενοι εἰς τὴν μεγάλην τοῦ πύργου αἰθουσαν, ἐν ᾗ πολλοὶ ἀρχιτρικλῖνος ἄδει εὐθύμως, ἐπαδόν-

των τῶν δουλοπαροίκων· ἐπειδὴ δὲ οὐδὲν ἄλλο ἔχουσι νὰ κάμωσι, ἀπέρχονται ὄλοι ἐν ἄσμασι καὶ χοροῖς.

Αἱ τοιαῦται ἀλλαγὰι τῆς σκηνῆς φαίνονται ἡμῖν γελοῖαι, ἀλλ' ὁμοῦ οὐδόλως στεροῦνται ὑποστάσεως, ὡς φαίνεται ἡμῖν εὐθὺς ἐκ πρώτης ὄψεως. Ἐν τῷ βίῳ συνηθέσταται εἰσι τοιαῦται ἀντιθέσεις, καὶ συχνότατα βλέπομεν ἐδῶ μὲν ἐορτάς, ἐκεῖ δὲ κλῖνῃ ἀγωνιῶντος, ὅτε μὲν θλίψιν καὶ πένθος, ὅτε δὲ χαρὰν καὶ ἡδονάς. Ἀλλὰ τότε ἀντὶ παθητικῶν θεατῶν ἡμεῖς αὐτοὶ ἐσμέν καὶ ἠθοποιοὶ τῶν συμβαινόντων καὶ τὸ πρᾶγμα φαίνεται ἡμῖν ὅλως ἄλλοτον. Αἱ ἀπότομοι ἐκείναι μεταπτώσεις, αἱ ἀπροσδόκητοι ἐκρήξεις θυμοῦ ἢ δακρύων, μηδόλως ἐκπλήττουσαι ἡμᾶς ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ κόσμου, φαίνονται ἡμῖν γελοῖαι καὶ παράλογοι, ὅταν ὡς ἀπλοῖ θεαταὶ παριστάμεθα ἐν τῷ θεάτρῳ.

Οὐ μόνον δὲ καθιερώθησαν αἱ αἰρνίδιαι μεταβολαὶ τῆς σκηνῆς, τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου, διὰ μακρᾶς χρήσεως ἐν τοῖς βιβλίοις, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ πολλῶν θεωροῦνται ἀπαραίτητοι πρὸς ἐνδειξιν συγγραφικῆς τέχνης. Ὑπάρχουσι μάλιστα κριτικοὶ, ἐκτιμῶντες τὴν ἱκανότητα τοῦ συγγραφέως, ἀναλόγως τῶν δυσχερειῶν ἃς ἐν τέλει ἐκάστου κεφαλαίου ἐπισωρεύει παρὰ τὰ ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ δρώντος πρόσωπα. Τὸ βραχὺ τοῦτο προσομιῶν ἴσως φανῇ ἄσκοπος. Ἐν πάσῃ πεοιπτώσει πρέπει ὁ ἀναγνώστης νὰ διίδῃ ὅτι διὰ τοῦ λεπτοῦ τούτου τρόπου ἠθέλησεν ὁ ἱστορικὸς νὰ ὑποδείξῃ αὐτῷ ὅτι σκοπεῖ νὰ τον ὀδηγήσῃ αὐτὸς εἰς τὴν γενέθλιον πόλιν τοῦ Ὀλιβερ, καὶ ἠθέλησε διὰ τούτου νὰποδείξῃ ὅτι τὸ ταξείδιον δὲν εἶναι ἀδικαιολόγητον.

Πρωτὰν τινὰ λίαν ἐνωρὶς ὁ κύριος Μπάμμπλ ἐξῆλθε τοῦ πτωχοκομείου καὶ μεγαλοπρεπεῖ βήματι διέβαινε τὴν μεγάλην ὁδόν. Ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ αὐτοῦ ἀπετυποῦτο ὡς συνήθως τὸ μεγαλεῖον, ἐν γένει δὲ ἀπήστραπτεν ὄλος ἐκ τῆς αἴγλης καὶ τῆς λαμπρότητος τοῦ κλητορικοῦ ἀξιώματος. Αἱ ἀκτίνες τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου ἐθώπευον χαριέντως τὸν τρίκωπον πῖλον καὶ τὴν στολὴν αὐτοῦ. Τὸ βλέμμα του ἐνεῖγε βαθύτητα, τὸ δὲ ὑπερήφανον βῆμά του ἐμαρτύρει ὅτι σκέψεις σοβαραί, ὧν ἡ σπουδαιότης δὲν ἐπέτρεπε νάνακοινωθῶσιν εἰς ἕτερον, ἐπλήρουν τὸν κλητορικὸν του ἐγκέφαλον.

Ὁ κύριος Μπάμμπλ οὐδὲ κἂν ἐβράδυνε τὸ βῆμά του διὰ νὰ συνομιλήσῃ μετὰ τῶν μικροπύρων καὶ τῶν ἄλλων οἵτινες εὐσεβάστως προσηγόρευον αὐτὸν καθ' ὁδόν, μόλις δ' ἀπεκρίνετο εἰς τοὺς χαίρετισμούς αὐτῶν διὰ ταχείας χειρωνακίας. Ἐτήρησε δὲ τοιαύτην ἐπιβλητικὴν στάσιν μέχρις οὐ ἐφθασεν εἰς τὴν ἀγορίκιαν, ἐν ᾗ ἡ κυρία Μάνν ἠγρόπνει μετ' ἐνοριακῆς μερίμνης ἐπὶ τῆς ἐμπειστευμένης αὐτῇ ἀγέλης τῶν πτωχῶν παιδιῶν.

«Εἰς τὸν διάβολον, ὁ κλητῆρας! εἶπεν ἡ κυρία Μάνν ἀκούσασα τὸν κρότον ὃν ἐποίει ὁ κύριος Μπάμμπλ, κρούων μετ' ἀνυπομονησίας τὴν θύραν τοῦ κήπου· χωρὶς ἄλλο αὐτὸς θὰ ἦναι ποῦ μὰς ἔρχεται τόσῳ πρώϊ!—¹Α! κύριε Μπάμμπλ, ἤμην βεβαία πῶς θὰ ἦσθε σεις! πόσῃ χαρὰν μοῦ κάμνετε. Ἐμβῆτε λοιπὸν, κύριε, σὰς παρκαλῶ!»

Αἱ πρώται φράσεις ἐλέχθησαν πρὸς τὴν Σουάνναν, τὰ δὲ ἐπιφωνήματα ἀγαλλιήσεως πρὸς τὸν κύριον Μπάμμπλ, ἐν ᾧ ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ἤνοιγε τὴν θύραν τοῦ κήπου καὶ εἰσήγε τὸν κλητῆρα μετὰ προθυμίας καὶ σεβασμοῦ.

«Κυρία Μάνν, εἶπεν ὁ κύριος Μπάμμπλ πίπτων νωχελῶς ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου, ἀντὶ νὰ καθήσῃ ἀποτόμως ὡς χυδαῖος ἄνθρωπος· καλημέρα, κυρία Μάνν.

— Καλημέρα σας, κύριε, εἶπεν ἡ κυρία Μάνν μετὰ χαριέντος μειδιάματος. Ἐλπίζω ὅτι θὰ ἦσθε καλὰ εἰς τὴν ὑγίειάν σας, κύριε;

— Ἔτσι κ' ἔτσι, κυρία Μάνν, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Μπάμμπλ. Χρ! Ὁ ἐνοριακὸς βίος δὲν εἶναι ἐστρωμένος ἀπὸ τριαντάφυλλα.

— Α! κύριε Μπάμμπλ, κ' ἐγὼ τὸ 'ξεύρω τί τραῦξά κάνεις εἰς τὸν ἐνοριακὸν βίον!» ἀπεκρίνατο ἐκείνη.

Ἐὰν τὰ παιδιὰ τοῦ πτωχοκομείου ἤκουον τοὺς λόγους τούτους δὲν θὰ ἔλειπον νὰ τοὺς ἐπισφραγίσωσι διὰ τῶν ὀδύρων των.

«Ὁ ἐνοριακὸς βίος, κυρία, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Μπάμμπλ, κτυπῶν διὰ τῆς βράβδου τὴν τράπεζαν, εἶναι βίος κοπιαστικὸς, ἀνήσυχος, τρικυμῶδης· ἀλλὰ εἰξεύρομεν πῶς ἡ τύχη ὄλων τῶν δημοσίων λειτουργῶν εἶναι νὰ εὐρίσκωνται πάντοτε ἐκτεθειμένοι εἰς διωγμούς.»

Ἡ κυρία Μάνν, καίτοι μὴ ἐνόησασα καλῶς τί ἤθελε διὰ τούτου νὰ εἶπῃ ὁ κλητῆρ, ὕψωσεν ὅμως τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανόν, ὡς συμπονοῦσα δῆθεν, καὶ ἐστέναξε.

«Α! ἔχετε δίκαιον νὰ στεναχέστε, κυρία Μάνν!» εἶπεν ὁ κλητῆρ.

Βλέπουσα ὅτι καλῶς ἐποίησε, ἡ κυρία Μάνν ἐξέπεμψε καὶ δεύτερον στεναγμὸν, τὰ μέγιστα εὐχαριστήσαντα τὸν δημόσιον λειτουργόν, ὅστις καταστείλας χάριεν μειδιάμα, παρετήρησε τὸν τρίκωρον πῖλόν του μετὰ μεγάλης σοβαρότητος καὶ εἶπε·

«Κυρία Μάνν, ἀναχωρῶ αὐριον διὰ Λονδίνον.

— Πῶς, κύριε Μπάμμπλ! εἶπεν ἐκείνη ὀπισθοχωροῦσα δύο βήματα.

— Ναί, κυρία, διὰ Λονδίνον, ἀπεκρίθη ὁ κλητῆρ. Ἀναχωρῶ μετὰ τὸ λεωφορεῖον καὶ θὰ ἔχω μαζί μου δύο πτωχοὺς τοῦ καταστήματος. Ἐκἀμαμεν αἴτησιν διὰ νὰ τοὺς τοποθετήσωμεν εἰς ἄλλο κατάστημα, καὶ τὸ διοικητικὸν συμβούλιον μ' ἐπεφόρτισε, ἐμὲ, ἀκούετε, κυρία Μάνν, νὰ παρκαταθῶ εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ Κλάρκεν-

γουελλ, ὅπου θὰ συζητηθῇ ἡ ὑπόθεσις. Καὶ ἤθελα νὰ εἴξευρα, προσέθηκεν ἀνορθούμενος μετ' ἀξιοπρεπείας, πῶς τὸ δικαστήριον αὐτὸ θὰ τὰ βγάλλῃ πέρα μ' ἐμὲ, ἂν δὲν τοὺς σταίλῃ αὐτοὺς ὅπου χρειάζεται.

— Α! κύριε, Μπάμμπλ, μὴ εἴσθε τόσο ἀσθηρὸς, εἶπε μειλιχίως ἡ κυρία Μάνν, προσπαθοῦσα νὰ καταπραῖνῃ τὸν κλητῆρα.

— Τὸ σφάλμα θὰ ἦναι ἰδικόν των, ἀπεκρίνατο ὁ κύριος Μπάμμπλ· καὶ ἂν, δὲν τελειώσωσι τὴν ὑπόθεσιν καθὼς πρέπει, κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ των πρέπει νὰ ἔχουν παράπονα.»

Ὁ κύριος Μπάμμπλ εἶπε ταῦτα μετὰ τόνου τοσοῦτον ἀποφασιστικῶ καὶ τοσοῦτον ἀπειλητικῶ, ὥστε ἡ κυρία Μάνν ἐτρόμαξε.

«Καὶ θὰ 'πᾶτε μετὰ τὸ λεωφορεῖον; εἶπεν αὕτη ἐπὶ τέλους. Ἐνόμιζα πῶς συνήθως τοὺς πτωχοὺς τοὺς ἐστελλαν μετὰ τὸ κάρρο.

— Μάλιστα, κυρία Μάνν, ὅταν ἦναι ἀσθενεῖς, εἶπεν ὁ κλητῆρ· τοὺς βάλλομεν εἰς κάρρον ξέσκεπον, διότι ἂν ἦσαν εἰς ἀμαξάν κλειστήν θὰ τοὺς ἐβλαπτε τὸ βεῦμα τοῦ ἀέρος.

— Α! ἀνεφώνησεν ἡ κυρία Μάνν.

— Ἄλλ' αὐτοὺς τοὺς δύο ἕνεκα τοῦ συναγωνισμοῦ τῶν δύο ἐταιριῶν τῶν λεωφορείων, ἡ μία ἐδέχθη νὰ τοὺς πάρῃ πολὺ εὐθηνά, εἶπεν ὁ κύριος Μπάμμπλ. Εἶναι εἰς ἀθλίαν κατάστασιν, καὶ ὑπελογίσασαμεν πῶς τὰ ἐξόδα τῆς μεταφοράς θὰ κοστίσουν δύο λίρας στεργλίνας ὀλιγώτερον ἀπὸ τὰ ἐξόδα τῆς κηδείας. . . ἂν κατορθώσωμεν, ἐννοεῖται, νὰ τοὺς φορτώσωμεν εἰς κάμμιαν ἄλλην ἐνορίαν. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι θὰ το κατορθώσωμεν, ἐκτὸς ἂν τοὺς καταιβῇ εἰς τὸν νοὸν νὰποθάνουν εἰς τὸν δρόμον, διὰ νὰ μὰς κάμουν νὰ σκάσωμεν. Χά! χά!»

Καὶ ὁ κύριος Μπάμμπλ ἀνεκάγχασε· ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔπεσαν ἐπὶ τοῦ τρίκωρου πῖλου καὶ ἀμέσως ἀνέλαθε τὴν σοβαρότητά του.

«Μὴ ἀμελῶμεν ὅμως τὰς ὑποθέσεις μας, κυρία, εἶπεν ὁ κλητῆρ. Ἐδῶ εἶναι ἡ μηνιαία ἀντιμισθία, τὴν ὁποίαν σὰς δίδει ἡ ἐνορία.»

Ὁ κύριος Μπάμμπλ ἐξήγαγε τοῦ χαρτοφυλακίου του ἀργυρὰ τινὰ νομίσματα διπλωμένα ἐντὸς χαρτίου, καὶ ἐζήτησεν ἀπόδειξιν παραλαβῆς, ἣν ἡ κυρία Μάνν ἔγραψεν ἀμέσως.

«Εἶναι ὀρνιθοσκαλισμάτα, εἶπε, ἀλλ' ὅμως εἶναι ἐν τάξει. Εὐχαριστῶ, κύριε Μπάμμπλ, σὰς εἶμαι πολὺ ὑπόχρεως, κύριε.»

Εἰς τὰς περιποιήσεις καὶ τὰς εὐχαριστίας τῆς κυρίας Μάνν, ὁ ἐνοριακὸς κλητῆρ ἀπήντησεν ἀξιοπρεπῶς δι' ἐλαφρᾶς κινήσεως τῆς κεφαλῆς. Κατόπιν ἐζήτησε πληροφορίας περὶ τῶν παιδίων.

«Νὰ τα χαρῶ ἐγὼ τὰ ἀγγελούδια μου! εἶπεν ἡ κυρία Μάνν μετὰ φωνῆς συγκεινημένης. Εἶναι ἐξαίρετα εἰς τὴν ὑγίειάν των, ἐκτὸς δύο ὅ ποὺ ἀπέθαναν τὴν περασμένην ἐβδομάδα, καὶ

τοῦ μικροῦ Δίκ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἄρρωστος.

— Δὲν ἔγινε καλλίτερα;» ἠρώτησεν ὁ κλητῆρ.

Ἡ κυρία Μάνν ἐκίνησεν ἀρνητικῶς τὴν κεφαλήν.

«Εἶναι παιδί μετὰ πολὺ κακὰς διαθέσεις, ἔχει εὖσιν κακὴν, χαρακτῆρα ἀνυπότακτον, προσέθηκεν ὁ κλητῆρ ὀργίλως. Ποῦ εἶναι;

— Ἠγαίνω νὰ σὰς τον φέρω ἀμέσως, κύριε, ἀπεκρίνατο ἡ κυρία Μάνν. Δίκ! Δίκ! ἔλα γρήγορα.»

Εὐροῦσα τὸ παιδίον, ἔθηκε τὸ πρόσωπόν του ὑπὸ τὴν ἀντλίαν, τὸ κατέβραξεν ἀφειδῶς, εἶτα δὲ σπογγίσασα αὐτὸ, τὸ παρουσίασε πρὸ τοῦ ἀγερώχου κυρίου Μπάμμπλ.

Τὸ παιδίον ἦτο ὠχρὸν καὶ κάτισχνον· αἱ παρειαὶ του ἦσαν κοίλαι, οἱ δ' ὀφθαλμοὶ του μεγάλοι καὶ λάμποντες. Ἡ ἐλεεινὴ ἐνοριακὴ στολή, τὸ ἐπίσημον ἐκεῖνο τῆς δυστυχίας ἐνδυμα, ἐκυμάτιζε ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου σώματός του, τὰ δὲ μέλη αὐτοῦ ἦσαν ῥικινὰ ὡς γέροντος.

Τοιοῦτον ἦτο τὸ ταλαίπωρον παιδίον, ὅπερ τρέμον ἐπὶ τῇ ὄψει τοῦ κυρίου Μπάμμπλ δὲν ἐτόλμα νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐφοβεῖτο νὰκούσῃ τὴν φωνὴν τοῦ κλητῆρος.

«Δὲν σηκώνης τὰ 'μάτια σου νὰ ἰδῆς τὸν κύριον, στραβοκέφαλε;» εἶπεν ἡ κυρία Μάνν.

Τὸ παιδίον ἤγειρε δειλῶς τὴν κεφαλήν, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του συνήντησαν τοὺς τοῦ κυρίου Μπάμμπλ.

«Λοιπὸν, παιδί τῆς ἐνορίας, εἰς τί δυνάμεθα νὰ σας ὑπηρετήσωμεν; ἠρώτησεν ὁ κύριος Μπάμμπλ, ὅστις ἔκρινε κατ'ἀλλήλων νὰ ὀμιλήσῃ μετὰ τρόπον μυκτηριστικόν.

— Τίποτε, σὲρ, ἀπεκρίνατο ἐκεῖνο διὰ φωνῆς ὑποτρυσμούσης.

— Τὸ πιστεύω καὶ ἐγὼ, εἶπεν ἡ κυρία Μάνν, ἀφ' οὗ πρῶτον ἐγέλασεν ἐξ ὕλης καρδίας διὰ τὴν εὐφυσίαν τοῦ κλητῆρος. Δὲν ἔχεις βέβαια ἀνάγκη ἀπὸ τίποτε, νομίζω.

— Ἦθελα μόνον. . . ἐφέλλισε τὸ παιδίον.

— Πῶς! ὑπέλαθεν ἡ γυνὴ· μήπως θὰ εἶπῃς πῶς στερεῖσαι τίποτε, παληόπαιδο;

— Μίαν στιγμὴν, κυρία Μάνν, μίαν στιγμὴν! εἶπεν ὁ κλητῆρ, ὑψῶν τὴν χεῖρα ἐπιτακτικῶς. Τί ζητεῖτε, κύριε;

— Ἦθελα, ἐφέλλισε τὸ παιδίον, νὰ λάβῃ κάνεις τὸν κόπον νὰ μου γράψῃ ὀλίγας λέξεις εἰς ἓνα κομμάτι χαρτί, νὰ το διπλώσῃ, νὰ το σφραγίσῃ καὶ νὰ το φυλάξῃ, ὅταν ἐμένα με χώσουν εἰς τὴν γῆν.

— Τί ἐννοεῖ με αὐτὰ τὸ παιδί; ἀνεφώνησεν ὁ κύριος Μπάμμπλ, ἐφ' οὗ ὁ ἱκετευτικὸς τόνος τῆς φωνῆς τοῦ πάσχοντος παιδίου ἐνεπαίθησεν ἐντύπως τινὰ, καὶ τοι ἀπεσκληρυμένον εἰς τοιαῦτα θεάματα. Τί θέλετε νὰ εἰπῆτε, κύριε;

— Ἦθελα, ἐπανελάθε τὸ παιδίον, νὰφίσω ὁ-

λίγους φιλικούς λόγους εἰς τὸν καυμένον τὸν Ὀλίβερ Τουίστ, καὶ νὰ μάθῃ πόσον ἔκλαυσα, ὅταν ἐσυλλογιζόμην πῶς ἐγύριζε τῆς σκοτεινῆς νύκταις χωρὶς νὰ εἰξεύρῃ ποῦ, καὶ χωρὶς νὰ ἔχῃ κανένα νὰ τον βοηθήσῃ. . . Καὶ ἤθελα νὰ του εἰπῶ, προσέθηκε τὸ παιδίον ἱκετευτικῶς συνάπτων τὰς μικρὰς του χεῖρας, καὶ πῶς εἰμαι πολὺ εὐχαριστημένος ποῦ 'πεθαίνω μικρός. Διότι ἴσως, ἂν ἐζούσα περισσότερον, ἡ ἀδελφοῦλά μου, ὅπου εἶναι εἰς τὸν οὐρανόν, 'μποροῦσε νὰ με λησμονήσῃ καὶ δὲν θὰ μ' ἐγνώριζε. Καλλίτερα εἶναι νὰνταμώσωμεν γρήγορα ἐκεῖ ἐπάνω.»

Ὁ κύριος Μπάμμπλ παρετήρησεν ἐκθαμβὸς τὸν μικρὸν ῥήτορα ἀπὸ κορυφῆς μέχρως ὀνύχων καὶ εἶπε πρὸς τὴν κυρίαν Μάνν·

«Ὅλοι ἀπὸ τὸ ἴδιο καλοῦπι ἐβγήκαν· ἐκεῖνος ὁ κακορρίζικος ὁ Ὀλίβερ τοὺς ἐχάλασεν ὀλους.»

— Δὲν εἶναι ἀμφιβολία, σὲρ, εἶπεν ἡ κυρία Μάνν, ὑψοῦσα τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανόν καὶ βλέπουσα ὑπόδρα τὸν Δίκ. Ποτέ μου δὲν εἶδα παληόπαιδο τόσο κακορρίζικο!

— Πάρετέ τον, κυρία! εἶπεν ὁ κύριος Μπάμμπλ ἐπιτακτικῶς· εἶμαι ἀναγκασμένος, κυρία, νὰ ἐκθέσω ὅλα αὐτὰ εἰς τὸ διοικητικὸν συμβούλιον.

— Ἐλπίζω πῶς οἱ κύριοι θὰ παραδεχθῶσιν ὅτι ἐγὼ δὲν πταίω δι' αὐτὰ, εἶπεν ἡ κυρία Μάνν κλαυθμυρίζουσα.

— Ἦουχάσατε, κυρία, θὰ τοὺς βάλω ἀκριβῶς εἰς τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως, εἶπεν ὁ κύριος Μπάμμπλ μετ' ἐμφάσεως. Ἐλα, πάρετε τὸ παιδί· μοῦ κάμνει κακὸν νὰ το βλέπω.»

Ὁ Δίκ ἀπήχθη παρעυθὺς καὶ ἐκλειδώθη εἰς τὸ ὑπόγειον· μετὰ τινὰς στιγμὰς ὁ κύριος Μπάμμπλ ἐξῆλθεν ὅπως ἐτοιμασθῇ διὰ τὸ ταξείδιον.

Τὴν πρωίαν τῆς ἐπαύριον ὁ κύριος Μπάμμπλ, ἀφ' οὗ πρῶτον ἀντικατέστησε τὸν τρίκωρον διὰ στρογγύλου πῖλου καὶ ἐτυλίχθη καλῶς ἐν μεγάλῳ κυανῷ ἐπενδύτῃ μετὰ κουκούλας, ἔλαβε θέσιν ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ λεωφορείου μετὰ τῶν δύο ἐγκληματαῖων, ὧν ἡ διεύθυνσις ἤθελε νὰπαλλαγῇ. Ἐφθασεν εἰς Λονδίνον κάλλιστα, σφόδρα ὅμως δυσηρεστημένος ἐκ τῆς κακῆς συμπεριφορᾶς ἀμφοτέρων τῶν πτωχῶν, οἵτινες ἐπέμενον βιγῶντες, συγκρούοντες τοὺς ἐδόντας καὶ παραπονούμενοι κατὰ τοῦ ψύχους, εἰς τρόπον ὅστε ἠνάγκασαν τὸν κύριον Μπάμμπλ νὰ εἶπῃ ὅτι οἱ λόγοι των ἤρουν νὰ τῷ ἐπιφέρωσι βίγος καὶ ὅτι ἐπάγωνεν ἂν καὶ βαρύτατα ἐνδεδυμένος.

Ἀφ' οὗ διὰ τὴν νύκτα ἀπηλλάγη τῶν ὀχληρῶν ἐκείνων ὄντων, ὁ κλητῆρ κατέλυσε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, οὗ ἐμπροσθεν ἔστη τὸ λεωφορεῖον καὶ ἐδείπνησε λιτῶς μετ' ὀλίγας μερίδας ὀπτοῦ βοείου κρέατος, κεκαρυκευμένας δι' ἐμβάμματος ὀστρεϊδίων, ἃς ἤρδευσε διὰ μιᾶς φιάλης πόρτερ.

Ἀκολούθως ἐπλησίασε τὸ κάθισμά του εἰς τὴν ἐστίαν, ἔθηκεν ἐπὶ τῆς θερμάστρας ἐν ποτήριον γρῶγ, καὶ μετὰ τινὰς ἠθικὰς σκέψεις περὶ τῆς ἐνύχου τάσεως τῶν ἀνθρώπων εἰς τὸ νὰ παραπονῶνται καὶ νὰ γογγύζωσι, ἤρχισε νὰ γινώσκῃ τὴν ἐφημερίδα μὲ τὴν ἀνάπαυσίν του.

Τὸ πρῶτον προσπεσὼν εἰς τὰ ὄμματά του ἦτο ἡ κάτωθι γνωστοποίησις:

PENTE ΛΙΡΩΝ ΑΜΟΙΒΗ!

Ἐν παιδίον, ὀνόματι Ὁλιβερ Τουιστ, ἐγένετο ἄφατον τὴν ἑσπέραν τῆς Πέμπτης ἐκ τῆς ἐν Πέντοβιλ. I κατοικίας του καὶ ἔκτοτε ἀγνοεῖται τί ἀπέγινε ἢ ἀνωτέρω ἀμοιβὴ δοθῆσεται εἰς οἰοδῆποτε χορηγήσῃ πληροφορίας, δυναμένης νὰ συντελέσῃ πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ ἐν λόγῳ Ὁλιβερ Τουιστ, ἢ διαφωτισούσας τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ, ἢ ὁ γράφας τὴν παρούσαν εἰδοποίησιν ἐνδιαφέρεται τὰ μάλιστα νὰ μάθῃ.

Ἐἶπετο ἀκριβῆς σημείωσις τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ Ὁλιβερ, μετὰ μεγίστων λεπτομερειῶν περὶ τῆς ἐνδυμασίας καὶ ἐν γένει παντὸς εἰς αὐτὸν ἀφορῶντος, καὶ τέλος τὸ ὄνομα καὶ ἡ διεύθυνσις τοῦ κυρίου Μπράουνλω.

Ὁ ἐνοριακὸς κλητὴρ ἔκθαμβος ἀνέγνω καὶ ἐπανέγνω τρίς καὶ τετράκις τὴν εἰδοποίησιν ἀργὰ καὶ μετὰ προσοχῆς. Μετὰ πέντε λεπτά, διηυθύνετο εἰς Πέντοβιλ, οὐδὲ τὸ γρῶγ αὐτοῦ προφθὰς νὰ πῆ.

«Ὁ κύριος Μπράουνλω εἶναι μέσα;» ἠρώτησε τὴν ἀνοίξασαν τὴν θύραν ὑπηρετρίαν.

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἐκείνη ἔδωκε τὴν συνήθη ἀπάντησιν ὑπερφυγῆς:

«Δὲν εἰζεύρω» ἐκ μέρους τίνος ἐρχεσθε;»

Ἀλλὰ μὲν οὖν ὁ κύριος Μπράουνλω διήρθησε τὸ ὄνομα τοῦ Ὁλιβερ καὶ ἐξήγησε τὸ αἴτιον τῆς ἐπισκέψεώς του, καὶ ἡ κυρία Μπέντγουν, ἣτις ἤκουεν εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης, ἐξώρμησεν ἀσθμαίνουσα εἰς τὸν διάδρομον.

«Ἐισέλθετε, εἰσέλθετε, εἶπε, τὸ εἴξευρα ἐγὼ πῶς θὰ λάβωμεν πληροφορίας διὰ τὸ καυμένο τὸ παιδί! ἤμην βεβαία! καλὰ τὸ ἔλεγα!»

Καὶ ταῦτα λέγουσα, ἡ ἀγαθὴ πρεσβυτίς εἰσῆλθεν ἐν σπουδῇ εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐρρίφθη ἐπὶ ἐνὸς ἀνακλίντρου καὶ ἐξερράγη εἰς δάκρυα ἐν ᾧ ἡ ὑπηρετρία, ἣτις δὲν εἶχε τόσῳ πολλὴν εὐαισθησίαν, ἔτραξε νὰ ἀναγγεῖλῃ τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν κύριον Μπράουνλω καὶ ἐπανῆλθε διὰ νὰ παρακαλέσῃ τὸν κύριον Μπράουνλω νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

Ἐἰσῆγαγε δ' αὐτὸν εἰς τὸ μικρὸν γραφεῖον, ὅπου ὁ κύριος Μπράουνλω καὶ ὁ φίλος αὐτοῦ κύριος Γκρίμγουικ ἐκάθητο πρό τινος τραπέζης, ἔχοντες ποτήρια ἐνώπιον αὐτῶν.

«Ἐνας κλητὴρ! ἀνεκραύγασεν ὁ τελευταῖος ἰδὼν εἰσελθόντα τὸν κύριον Μπράουνλω. Ἐνας ἐνοριακὸς κλητὴρ! νὰ φάγω τὸ κεφάλι μου ἂν δὲν εἶναι τοιοῦτος.

— Λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μὴ μας διακό-

πτετε αὐτὴν τὴν στιγμήν, εἶπεν ὁ κύριος Μπράουνλω. Καθήσατε, σὰς παρακαλῶ,» προσέθηκε στραφεὶς πρὸς τὸν κύριον Μπράουνλω.

Οὗτος ὑπήκουσε, σφόδρα ὁμῶς ἐκπεπληγμένος ἐκ τῶν παραδόξων τρόπων τοῦ κυρίου Γκρίμγουικ. Ὁ κύριος Μπράουνλω ἐτοποθέτησε τὴν λυχνίαν εἰς τρόπον ὥστε νὰ βλέπῃ καλῶς τὴν μορφήν τοῦ κλητῆρος, καὶ εἶπε μετὰ τινος ἀνυπομονησίας:

«Θάναγνώσατε βεβαίως, σέρ, τὴν ἀγγελίαν, τὴν ὁποῖαν κατεχώρισα εἰς τὰς ἐφημερίδας.

— Μάλιστα, σέρ, ἀπεκρίνατο ὁ κύριος Μπράουνλω.

— Καὶ εἶσθε κλητὴρ τὸ ἐπάγγελμα; ἠρώτησεν ὁ κύριος Γκρίμγουικ.

— Εἶμαι ἐνοριακὸς κλητὴρ, σέρ, ἀπεκρίνατο ὁ Μπράουνλω ὑπερηφάνως.

— Καλὰ τὸ εἶπα, εἶπεν ὁ Γκρίμγουικ ταπεινῆ τῇ φωνῇ εἰς τὸ οὖς τοῦ φίλου του ἤμην βεβαίως ἐγὼ, ὁ μακρὸς ὑπενδύτης του μυρίζει ἐνορίαν.»

Ὁ κύριος Μπράουνλω ἐνευσεν ἐλαφρὰ τὴν κεφαλὴν, διὰ νὰ ἐπιβάλῃ σιωπὴν εἰς τὸν φίλον του καὶ ἐξηκολούθησε:

«Ἐἰξεύρετε τί ἀπέγινε τὸ δυστυχὲς παιδίον;

— Ὁχι, σέρ.

— Λοιπὸν, τί εἰξεύρετε δι' αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Μπράουνλω. Ὁμιλήσατε, φίλε μου, ἂν εἰξεύρετε τίποτε. Τί εἰξεύρετε περὶ αὐτοῦ;

— Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὄχι καλὰ πράγματα;» παρετήρησεν ὁ κύριος Γκρίμγουικ σαρκαστικῶς, παρατηρῶν μετὰ προσοχῆς τὰς κινήσεις τοῦ κλητῆρος.

Ὁ κύριος Μπράουνλω δὲν περιέμενε νὰ τῷ ἐπαναληφθῇ δις ἡ σύστασις, ἀλλ' ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν λίαν ἐκφραστικῶς.

«Βλέπετε!» εἶπεν ὁ κύριος Γκρίμγουικ βλέπων θριαμβευτικῶς τὸν φίλον του.

Ὁ κύριος Μπράουνλω παρετήρει μετ' ἀγωνίας τὴν κομπαστικὴν μορφήν τοῦ κλητῆρος, καὶ εἶπεν αὐτῷ νὰ ἐκθέσῃ μὲ συντομίαν ὅ τι ἐγνώριζε περὶ τοῦ Ὁλιβερ.

Ὁ κύριος Μπράουνλω ἀπέθηκε κατὰ γῆς τὸν πῖλόν του, ἐξεκώβωσε τὸν ἐπενδύτην του, ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας, ἐκλίνε πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς σκέψεως ἤρχισε τὴν ἀφήγησίν του.

Ἡριπτόν ὁμῶς θεωροῦμεν νὰ ἐπαναλάβωμεν ἐνταῦθα αὐτολεξεῖ ὅσα εἶπεν ὁ κλητὴρ, ὅστις κατέτριψεν εἴκοσι λεπτά τῆς ὥρας εἰς τὴν ἐκθεσίαν του. Ἐν συνόψει δὲ, εἶπεν ὅτι ὁ Ὁλιβερ, ἦν ἐκθετον, γεννηθὲν ἐκ γονέων ἀφανῶν καὶ διεστραμμένων ὅτι ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του ἐδείχθη πάντοτε ὑποκριτής, ἀχάριστος καὶ κακῶν προχῆς ὅτι τὴν βραχεῖάν του ἐν τῇ γενεθλίῳ πόλει διχαιμὸν ἐπεσφράγισε δι' ἀποπειρὰς ἀνάνδρου δολοφονίας ἀθῶου παιδὸς, καὶ ὅτι ἐδρα-

πέτευσε τὴν νύκτα ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ αὐθέντου του. Πρὸς πίστωσιν δὲ τῶν εἰρημένων, ὁ κύριος Μπράουνλω ἐξετόλιξεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὰ πιστοποιητικά, ἅτινα ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ εἶτα σταυρῶσας αὐτὴς τὰς χεῖρας ἀνέμεινε τὰς παρατήσεις τοῦ κυρίου Μπράουνλω.

«Φοβοῦμαι μὴ ταῦτα εἶναι ἀληθέστατα, εἶπεν ὁ ἀγαθὸς γέρον περιλυπος, ἀφ' οὗ ἐξήτασε τὰ πιστοποιητικά. Λάβετε πέντε γυνεάς διὰ τὰς πληροφορίας σας» εὐχαρίστως ὁμῶς θὰ ἐδίδα τριπλασίας, ἂν αἱ πληροφορίες σας ἦσαν εὐνοϊκαὶ ὑπὲρ τοῦ παιδίου.»

Ἠθανῶς ἂν ὁ κύριος Μπράουνλω ἤξευρε τοῦτο προηγουμένως θὰ ἐδίδα πολὺ διάφορον χρωματισμὸν εἰς τὴν διήγησίν του. Ἀλλὰ τώρα, ἦτο πλέον πολὺ ἀργά. Ἐχαίρησε λοιπὸν ταπεινῶς, ἔθηκε τὰς πέντε γυνεάς εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ ἐξῆλθε.

Ἐπὶ τινὰ λεπτὰ ὁ κύριος Μπράουνλω ἐβάδισε κατὰ μῆκος καὶ κατὰ πλάτος ἐν τῷ δωματίῳ, ἐφαίνετο δὲ τοσοῦτω θλιβεὶς ἐκ τῆς ἀφηγήσεως τοῦ κλητῆρος, ὥστε ὁ κύριος Γκρίμγουικ δὲν ἐδοκίμασε νὰ πειράξῃ αὐτὸν ἐπὶ πλέον. Τέλος ἔστη καὶ ἐκρούσε σφοδρῶς τὸν κώδωνα.

«Κυρία Μπέντγουν, εἶπεν ὁ κύριος Μπράουνλω πρὸς τὴν οἰκονόμον εἰσελθοῦσαν, αὐτὸ τὸ παιδίον, αὐτὸς ὁ Ὁλιβερ ἦτο κακοῆθης.

— Εἶναι ἀδύνατον, σέρ, ὅπως ἀδύνατον, εἶπεν ἡ οἰκονόμος ζωηρῶς.

— Σὰς ἀπαναλαμβάνω πῶς ἦτο κακοῆθης, ὑπέλαβεν ὁ πρεσβύτες μετὰ τροχύτητος. Τί θὰ εἶπῃ, εἶναι ἀδύνατον; Ἐμάθαιμεν καταλεπτῶς ὅλην τὴν ἱστορίαν του καὶ ἀφ' οὗτου ἐγεννήθη ἦτο πάντοτε ἄθλιος καὶ ἐλεεινός.

— Ποτὲ δὲν θὰ ἠμπορέσῃ κάνεις νὰ με κάμῃ νὰ πιστεῦσω αὐτὸ, σέρ, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Μπέντγουν μετὰ σταθερότητος.

— Σεῖς αἱ γραῖαι δὲν πιστεύετε παρὰ μόνον τοὺς ἀγύρτας καὶ τὰ παραμύθια, ἐψιθύρισεν ὁ Γκρίμγουικ. Πρὸ πολλοῦ ἐγὼ τὰ εἴξευρα αὐτά. Διατί νὰ μὴ μ' ἐρωτήσητε προηγουμένως; Θὰ το ἐκάμνατε, ὑποθέτω, ἂν δὲν ἐπασχε ἀπὸ πυρετόν ἄλλ' ἡ ἀσθενεία του σὰς εἰναι τὴν συμπάθειαν, ἢ ὄχι; Τὴν συμπάθειαν! τί ἀστεῖον!

— Ἦτο ἀξιογάπητον, ἀγαθὸν καὶ εὐγνωμον παιδίον, σέρ, ἀντεῖπε μετ' ἀγαπητικῆς ἡ πρεσβυτίς. Γνωρίζω ἴσως ἀπὸ παιδιὰ, εἶναι τεσσαράκοντα ἔτη τώρα ὅπου βλέπω τοιαῦτα, καὶ ὅσοι δὲν ἠμποροῦν νὰ εἰπουν τὸ αὐτὸ, καλὰ θὰ ἔκαμναν ἂν ἐσιωποῦσαν αὐτὴ εἶναι ἡ γνώμη μου.»

Τοῦτο ἀπνυθύνετο κατὰ τοῦ κυρίου Γκρίμγουικ, ἀγάμου ἔντος ἄλλ' οὗτος ἠκέσθη νὰ παντήσῃ διὰ μειδιάματος, ἡ δὲ οἰκονόμος ἤτοιμάζετο ἴσως νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν δημηγορίαν, ἂν μὴ ἐπέβλεπεν αὐτῇ σιγὴν ὁ Μπράουνλω.

«Σιωπήσατε! εἶπεν οὗτος προσποιούμενος ὄργην, ἦν οὐδὲλως ἠσθάνετο. Νὰ μὴ ἀκούσω ποτὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ παιδίου! Αὐτὸ ἤθελα νὰ σας εἰπῶ καὶ ἐσήμερον τὸν κώδωνα. Ποτὲ, ἀκούετε; οὐδέποτε, ἐπὶ οὐδεμίᾳ προφάσει! Ἦμπορεῖτε νὰ ποσυρῆτε κυρία Μπέντγουν, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ ἔχετε πάντοτε ὑπ' ὄψιν τὴν ἀπαγόρευσίν μου!»

Κατ' ἐκείνην τὴν ἑσπέραν μεγάλη θλίψις κατεῖχε τὰς καρδίας τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Μπράουνλω. Ὁ δὲ Ὁλιβερ σφόδρα ἔλυπετο ἀφ' ἑτέρου, συλλογιζόμενος τοὺς ἐν Πέντοβιλ ἀγαθούς του φίλους εὐτυχῶς ἠγνόει τί διηγήθη αὐτοῖς ὁ κλητὴρ ἄλλως θάπέθνησκεν ἐξ ἀπελπισμοῦ.

*Ἡστορία συνέχεται.

***II

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΥΠΝΟΥ ΔΙΑ ΤΟΥ ΧΛΩΡΟΦΟΡΜΙΟΥ

Γνωστὸν ὅτι δὲν εἶνε πάντοτε εὐκόλον νὰ φυπνίζωνται οἱ ὑπὸ τοῦ χλωροφορμίου ἀποκοιμηθέντες, ἐπερχομένου τοῦ θανάτου κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ὕπνου.

Ὁ διάσημος γάλλος χειρουργὸς Νελατὼν ὁ θεραπεύσας τὸν Γαριβάλδην εὗρε μέσον δι' οὗ ἐπανέφερε τὰς αἰσθήσεις τῶν κοιμημένων. Ἴδου δὲ πῶς διηγείτο τὰ περὶ τῆς ἀνακαλύψεώς του ταύτης:

«Ὅτε ὁ υἱός μου ἦτο μικρὸς ἠγάπα νὰ συλλαμβάνῃ ποντικούς καὶ νὰ παίξῃ μετ' αὐτῶν. Ἐδενεν εἰς τὴν οὐρανὸν τῶν χάρτινα ἀμάξια καὶ τὰ ἔσυρον. Ἐννοεῖται δ' ὅτι πολλάκις συνέβαινε νὰ τον δάκνωσιν οἱ ποντικοὶ καθ' ἣν στιγμήν συνελάμβανε τὴν οὐρανὸν των. Ἰνα δὲ ἀποφεύγῃ τὰ δῆγματά των ἐπενόησε νὰ τοὺς ἀποκοιμίξῃ διὰ τοῦ χλωροφορμίου, καὶ τότε τοὺς ἠγγίξεν ἄνευ φόβου. Ἀλλὰ λαβὼν ποτε ποντικὸν τινὰ ἀπὸ τῆς οὐρᾶς καὶ κρεμάσας αὐτὸν κατὰ κεφαλῆς, εἶδεν ὅτι ὁ ποντικὸς ἀφυπνισθεὶς ἐπεχείρησε νὰ τον δαγκάσῃ, διὸ παρευθὺς τὸν ἀπέθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἀλλ' ὁ ποντικὸς ἀποκοιμήθη πάραυτα τὸν ἔλαβε πάλιν ἀπὸ τῆς οὐρᾶς καὶ πάλιν ἀφυπνίσθη. Μαθὼν ἐγὼ τὸ γενόμενον συνεπέρανα ὅτι ἐὰν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ὕπνου ὁ ἐγκέφαλος κενούται ἐν μέρει τοῦ αἵματος καὶ καθίσταται ἀναιμικὸς, ἡ κατακόρυφος θέσις μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω φέρουσα τὸ αἷμα εἰς τὸν ἐγκέφαλον ἐπαναφέρει τὴν ἐγκεφαλικὴν δραστηριότητα καὶ ἀφυπνίζει τὸ κοιμώμενον ζῶον. Ἐσκέφθην λοιπὸν ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ ἐφαρμοσθῇ ὁ τρόπος οὗτος τῆς ἐξαρτήσεως καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὁσάκις ἡ ἐξέγερσις αὐτῶν ἦτο βραδεία.»

Ὁ διάσημος χειρουργὸς ἔτυχε μετ' οὐ πολὺ εὐκαιρίας πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ τρόπου τούτου. Δύο χειρουργοὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ παρευρεθῇ εἰς ἐγγειρήσιν τινὰ τὴν ὁποῖαν ἐμελλον νὰ ἐκτελέσωσι. Ὁ Νελατὼν μὴ προσθῆσας τὸν αἰδηρόδρομον ἠναγκάσθη νὰ ἀπέλθῃ διὰ τῆς ἐπομένης ἀμάξουστοιχίας. Ἀλλ' ἐλθὼν εὗρε τὴν ἀσθενῆ ἀ-

ναίσθητον και μη δυναμένην να συνέλθῃ ἐκ τοῦ διὰ τοῦ χλωροφορμίου ὕπνου· πάντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἦσαν ἄνω καὶ κάτω καὶ οἱ ὑπηρεταὶ θρηνοῦντες ἀνεκραύγαζον· «Ἀπέθανεν ἡ κυρία μας! ἀπέθανεν ἡ κυρία μας!»

Ὁ Νελατών ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ἔτερον τῶν ἰατρῶν, τῷ εἶπε μετὰ τῆς συνήθους γλυκύτητος καὶ ἡρεμίας αὐτοῦ· «Φίλε μου, λάβε τοὺς πόδας καὶ κράτει τοὺς στερεὰ»· αὐτὸς δὲ λαβὼν τὸ σῶμα τῆς ἀσθενοῦς τὸ ἔσυρεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς κλίνης, καὶ ἡ κεφαλὴ ἐκρεμάσθη ἔξω τῆς κλίνης, εἶπε δὲ εἰς τὸν ἰατρὸν νὰ ὑψώσῃ τοὺς πόδας οὕτως ὥστε τὸ σῶμα νὰ λάβῃ θέσιν λαγῶσθαι τὸν ὀποῖον φέρουσιν ἐκ τοῦ κυνηγίου, καὶ πάραυτα ἡ ἀσθενὴς συνῆλθε· ἀλλ' εὐθὺς ὡς τὴν ἠπλώσαν ἐπὶ τῆς κλίνης, ἐπανάπεσον εἰς τὴν ληθαργίαν. Τὴν ἐκρέμασαν πάλιν μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω καὶ συνῆλθε, τὴν ἐξῆπλώσαν καὶ ἀπεκοιμήθη, καὶ πάλιν τὴν ἐκρέμασαν ἐπὶ δέκα λεπτά καὶ συνῆλθεν εἰς ἑαυτὴν ἐντελῶς.

ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΛΕΩΝ

Δὲν ὑπάρχει σχεδὸν μεγάλη πόλις ἐν Εὐρώπῃ, ἧς αἱ συνήθειαι δαπάναι δὲν ἐδιπλασιάσθησαν κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν, καίτοι ὁ ἀριθμὸς τῶν δημοτῶν δὲν ἠῤῥισεν ἐν γένει εἰμὴ κατὰ 15 ἢ 20 %.

Ἐν τῷ περιοδικῷ *L'Économiste français* κατεχωρίσθησαν αἱ ἐπόμεναι εἰδήσεις, παραληφθεῖσαι ἐκ δημοσιεύσεων τοῦ M. Κορσί, διευθυντοῦ τοῦ στατιστικοῦ γραφείου τῆς πόλεως Βούδα-Πέστης·

Παραλείποντες τὸ Λονδίον, ἐν ᾧ ἡ διαίρεσις εἰς τμήματα, καὶ ἡ πολὺπλοκος καὶ πολυπληθὴς διοικητικὴ διαίρεσις δὲν παρέχει ἀκριβῆ στοιχεῖα καὶ βέβαια πρὸς ὀρθὴν στατιστικὴν, παρατηροῦμεν ὅτι τὸ Βερολίον, οὗτινος αἱ δαπάναι δὲν ὑπερέβαινον τῷ 1869 τὰ 18,149,000 φράγκων, ὧν 8,724,000 ἔδαπανῶντο εἰς ἐκτάκτους δαπάναις, ἔδαπανῶντο τῷ 1875 46,000,000, ὧν τὰ 10,000,000 ἦσαν δαπάναις ἐκτακτοῦ. Ἡ αὐξήσις εἶναι περίπου 150 τοῖς 100 ἐν διαστήματι 6 ἐτῶν. Ὁ πληθυσμὸς τοῦ Βερολίνου εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἠῤῥισεν πολὺ, διότι τῷ 1867 ἀνῆρχετο εἰς 702,437 ψυχάς, τῷ δὲ 1876 εἰς 966,808· σήμερον ὑπερβαίνει τὸ ἑκατομμύριον.

Ἦττον μεγάλη τοῦ Βερολίνου ἡ Βιέννη ἔχει πλειοτέρας καλλονάς. Εἶναι πόλις ἐνθα εὐρίσκει τις πολυτέλειαν, ἀπολαύσεις καὶ φιλοκαλίαν· μέγισται δὲ κατεβλήθησαν προσπάθειαι πρὸς διακόσμησιν αὐτῆς καὶ ἐπέκτασιν πρὸς τοῦτο δὲ ἔδαπανήθησαν σημαντικὰ χρηματικὰ ποσά. Τῷ 1865 ἡ πόλις τῆς Βιέννης ἔδαπάνησεν 27 ἑκατομμ. φρ., ὧν 10 καὶ $\frac{1}{2}$ εἰς ἐκτάκτους δαπάναις· τῷ 1874 τὸ σύνολον τῶν δαπανῶν ὑψώθη εἰς 67,500,000, ὧν 35,500,000 ἦσαν ἐκτακτοῦ. Ὁ πληθυσμὸς τῆς Βιέννης τῷ 1865 ἦτο

550,000 ψυχῶν, τῷ 1874 ἀνῆλθεν εἰς 670,000.

Τινὲς τῶν μικρῶν πρωτευουσῶν τῆς Γερμανίας ἐπροχώρησαν ἔτι πρὸς εἰς τὴν ὁδὸν τῶν ὑπερέγκων δαπανῶν· Ἐξαιρέσιν ὡς πρὸς τοῦτο ἀποτελεῖ μόνον τὸ Μόναχον. Αἱ δαπάναι τῆς πόλεως ταύτης τῷ 1864 ἦσαν 4,700,000 φράγκ., τῷ 1874 μόλις ἔφθασαν εἰς 5,340,000. Ἡ πόλις τοῦ Μόναχου φαίνεται οὕσα πόλις συνετή. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη εἶχε σημαντικὰ πλεονάσματα ἐκ τῶν εἰσπράξεων. Ὁ πληθυσμὸς δὲ αὐτῆς ἀνῆλθεν εἰς 167,000 κατὰ τὸ 1864 εἰς 193,000 τῷ 1875. Τὰ ἔξοδα αὐτῆς εἶναι μέτρια διότι μόλις ἀνέρχονται εἰς 27 ἢ 28 φράγκα κατ' ἄτομον, ἐνῶ ἐν Παρισίοις ἀναλογοῦσι κατ' ἄτομον 100, ἐν Βιέννῃ, 45, καὶ ἐν Βερολίνῳ 37 φράγκα.

Ἄλλ' ἡ Στουτγάρδη παρουσιάζει τι ἐκτακτον. Τῷ 1864—65 τὰ ἔξοδα τῆς πόλεως ἀνῆρχοντο εἰς 2,575,000 φρ., ὧν 1,137,000 ἦσαν ἐκτακτα, τῷ 1872—74 τὸ σύνολον τῶν δαπανῶν ἀνῆλθεν εἰς 30,025,000 φρ., ὧν ἀληθὲς ὅτι 26,336,000 φρ. εἶναι ἐκτακτοὶ δαπάναις. Ὁ συνήθης προϋπολογισμὸς τῆς πόλεως ἐτριπλασιάσθη, ὁ δὲ πληθυσμὸς αὐτῆς ἠῤῥισεν κατὰ 50 τοῖς 100, διότι εἰς 69,000 ψυχῶν, ἂς εἶχε τῷ 1864, ἔφθασε τῷ 1871 εἰς 91,000.

Ἐν Βρεσλάου ἀπὸ τοῦ 1866—1875 αἱ δαπάναι ἐδιπλασιάσθησαν, εἰς 8,624,000 φρ. ἀνεληθούσαι εἰς 8,486,000. Εἶχε πληθυσμὸν 166,000 τῷ 1867, τῷ δὲ 1875 234,000.

Τὰ αὐτὰ φαινόμενα παρατηροῦνται καὶ εἰς τὰς πόλεις τῶν Σκανδιναυικῶν κρατῶν. Ἐν Κοπενάγη τὰ ἔξοδα ἐκ 4 ἑκατομμ. κατὰ τὸ 1865 ἀνῆλθον εἰς 8 τῷ 1874, ὧν 1,600,000 ἐκτακτα. Ἡ Κοπενάγη περιεἶχε κατοίκους τῷ 1870 180,000. Ἡ δαπάνη λοιπὸν εἶναι 35 φρ. κατὰ κεφαλὴν.

Αἱ ἰταλικαὶ πόλεις ὑπερηκόντισαν πάσας κατὰ τὰς δημοτικὰς δαπάναις.

Αἱ δαπάναι τῆς Φλωρεντίας εἰς 8,759,000 φρ. κατὰ τὸ 1866, ὧν 3,022,000 φρ. ἦσαν ἐκτακτοῦ, ἀνῆλθον εἰς 23,712,000 φρ. τῷ 1875, ὧν 7,671,000 ἐκτακτοῦ. Τὰ εἰσοδήματα τῆς πόλεως ἀνῆρχοντο τῷ 1875 εἰς 15,328,000, ὧν 2,205,000 ἦσαν ἐκτακτα. Ἀπὸ τοῦ 1865 αἱ δαπάναι τῆς Φλωρεντίας ἐτριπλασιάσθησαν, ἐνῶ ὁ πληθυσμὸς ἠλαττώθη· διότι ἀπὸ 191,235 ψυχῶν κατὰ τὸ 1866 κατέβη εἰς 177,000 τῷ 1876. Τὸ βιελίον τοῦ κ. Κορδζῆ δὲν περιεἶχε εἰδήσεις περὶ τῆς Νεαπόλεως.

Τῆς Ῥώμης αἱ δαπάναι ἐκ 12 ἑκατομμ. φρ. τῷ 1871, ὧν 4 ἑκατομμ. ἐκτακτοῦ, ἔφθασαν εἰς 49,500,000 φρ., ὧν 5 ἑκατομμ. ἐκτακτοῦ. Ὁ πληθυσμὸς τῆς Ῥώμης ὑπερβαίνει τὰς 250,000 ψυχάς.

Αἱ πρὸς βορρᾶν τῆς ἰταλικῆς χερσονήσου πόλεις ὑπῆρξαν συνετώτεροι· ὁ προϋπολογισμὸς τῆς

Γενούσης εἰς 7,721,000 φρ. τῷ 1866, ὧν 3 ἑκατ. εἶναι ἐκτακτοὶ δαπάναις, ἀνέβη τῷ 1875 εἰς 11,660,000, ὧν 4,264,000 ἐκτακτοῦ. Ἐν τῷ μεταξύ ὁμοῦς ὁ πληθυσμὸς ἠῤῥισεν εἰς 166,000 εἰς 234,000. Τὸ Τουρίνον, οὗτινος ὁ πληθυσμὸς μένει στάσιμος (214,715 ψυχῶν τῷ 1862, καὶ 212,644 τῷ 1872) μικρὸν ἠῤῥισεν εἰς δαπάναις· ἐκ 10,221,000 φρ. τῷ 1865, ὧν 3,715,000 ἦσαν ἐκτακτοῦ, ἀνέβη εἰς 12,500,000, ὧν 3,443,000 ἐκτακτοῦ, τῷ 1874.

[Journal des Voyages.]

A. M.

Γνώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΟ

[Μετάφρασις Γ. Ζωηίου.]

21.

Οἱ εἰς θάνατον καταδεδεικασμένοι ἐπιδεικτικῶς ἐνίοτε προσποιῶνται ψυχῆς καρτερίαν καὶ καταφρόνησιν τοῦ θανάτου, ἐν ᾧ κατὰ ἀλήθειαν ῥοδῶνται νὰ ἀτενίσωσι πρὸς αὐτόν. Διὰ τοῦτο δύναται τις νὰ εἴπῃ, ὅτι ἡ καρτερία καὶ ἡ καταφρόνησις, περὶ ὧν εἴρηται, σκοτίζουσι τὸν νοῦν τῶν εἰς θάνατον ἀπαγομένων, καθὼς τὸ ἀνάδημα τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν ἀποτυροῖ τὴν ὄρασιν αὐτῶν.

22.

Ἡ φιλοσοφία εὐκόλως θριαμβεύει, λόγου προκειμένου περὶ παρελθόντων ἢ μελλόντων κακῶν· τὰ κακὰ ὁμοῦς τὰ παρόντα θριαμβεύουσι κατ' αὐτῆς.

23.

Ὀλίγοι γινώσκουσι τὸν θάνατον, οἱ δὲ πολλοὶ ὑποβάλλουσιν αὐτῷ ἑαυτοὺς οὐχὶ ἐσκεμμένως, ἀλλ' εἰς ἀναληγσίας καὶ κατ' ἔθος· τὸ δὲ πλεῖθος τῶν ἀνθρώπων ἀποθνήσκει, διότι δὲν δύναται ν' ἀποφύγῃ τὸν θάνατον.

24.

Οἱ μεγάλοι ἄνδρες, οἱ κύπτοντες τὸν αὐχένα ὑπὸ τὸ βάρος ἐπιμόνου σειρᾶς συμφορῶν, ἀποκαλύπτουσι τῷ κόσμῳ, ὅτι διεμάχοντο πρὸς αὐτάς, κέντρον ἔχοντες οὐχὶ τῆς ψυχῆς αὐτῶν, ἀλλὰ τῆς φιλοδοξίας αὐτῶν τὴν δύναμιν. Πρὸς τοῦτοις δὲ καταδηλοῦσι, ὅτι καὶ οἱ ἥρωες ἐπλάσθησαν ὅπως οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, μετὰ ματαιότητος ὁμοῦς μεγάλης καὶ ἀπαραβλήτου.

25.

Πλειότερον τῆς κακῆς ἢ ἀγαθῆς τύχης δεῖται μεγάλων ἀρετῶν.

26.

Οὔτε πρὸς τὸν ἥλιον, οὔτε πρὸς τὸν θάνατον δύναται ὁ ἄνθρωπος ν' ἀτενίσῃ ἀσκαρδαμυκτί.

27.

Πολλάκις πρὸς καύχησιν ἀποκλύπτομεν τὰ πάθη τὰ ἡμέτερα, καὶ αὐτὰ τὰ αἰσχίστα. Οὐδεὶς ὁμοῦς ὁμολογεῖ τὸ δεῖλόν καὶ βδελυρὸν πάθος τοῦ σθένου.

28.

Ἡ ζηλοτυπία, κατὰ τινὰ τρόπον, καὶ δικαία καὶ εὐλογος εἶναι, διότι ζηλοτυποῦμεν, ἀμυνό-

μενοι ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τοῦ ἡμῖν ἀνήκοντος ἢ παρ' ἡμῶν ἀντιποιομένου ἀγαθοῦ. Ὁ δὲ σθένος εἶδος εἶναι μανίας, μὴ ἀνεχομένης τὸ ἀγαθὸν τοῦ πλησίου.

29.

Ἐπὲρ τὰς κακὰς ἡμῶν πράξεις τὰ προτερήματα ἡμῶν διεγείρουσι καθ' ἡμῶν διωγμοὺς καὶ μίση.

30.

Τῆς θελήσεως ἡμῶν ἐπικρατεστέρα εἶναι ἡ ἐν ἡμῖν δύναμις. Πολλάκις δὲ ὁ ἄνθρωπος φαντάζεται τὰ πράγματα ἀδύνατα, ἑαυτὸν ἐνώπιον ἑαυτοῦ πάσης αἰτίας ἀπολύων.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τὸ ἐπ' ἐμοί, ἔλγε κυρία τις συστέλλουσα τὰ χεῖλη της, δὲν εἶμαι ἰκανὴ νὰ εἴπω ποτὲ ψεῦδος.

— Θὰ σὰς βοηθήσω ἐγώ! ἐφώνησεν ὑπομειδιῶν γέρον τις κύριος· εἶπέτε μοι, παρακαλῶ, πόσων ἐτῶν εἰσθε;

Εἰσθε κυνηγός; ἠρώτα τις ἕτερον.

— Ἐπῆγα εἰς τὸ κυνήγιον μίαν μόνην φορᾶν, ἀλλ' εἶναι ἤδη πολλὰ ἔτη. . .

— Ἐννοῶ, ἐννοῶ, δυσχερεστήτητε, ὡς ὅλοι οἱ πρωτόπειροι, διότι δὲν ἐφρονεῖσατε τίποτε.

— Μὲ συγχωρεῖτε· ἐφρόνεσα. . . ἕνα ἀγροφύλακα.

Ἐξητάζετο φοιτητῆς τῆς ἰατρικῆς.

— Τί δύναται νὰ προξενήσῃ περιτονίτις ἢ μελημένη;

— Δύναται νὰ ἐπενέγκῃ τὸν θάνατον τοῦ ἀσθενοῦς καὶ . . . καὶ τι χεῖρον.

— Ἀρκέσθητε εἰς τὸν θάνατον, εἶπε μετὰ ψυχρότητος ὁ καθηγητής.

Ῥάπτως τις περιπατῶν μετὰ τινος φίλου του συναντᾷ γινώριμόν του, ὅστις προσεποιήθη ὅτι δὲν τὸν εἶδε. Ὁ φίλος εἶπε τῷ ῥάπτῃ:

— Εἶδες τὸν δεῖνα;

— Ναί.

— Τί τρέχει καὶ δὲν σὲ ἐχαιρέτισε; Κάτι ἴσως θὰ τῷ ἔκαμες;

— Ἐγώ; . . . ἐν φόρεμα ἐντελέστατον.

I. Σ. Κ.

Ο ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ

Ἐκ τῶν τοῦ Ἠλία Τανταλίδου.

Ὅταν εἶχα τὸν κερδόν μου, πόσα ἔξοδα τρεῖς, τῆς τρεῖς νεότητός μου ἀσυγχώρηται θυσίας! Ὅσα τὰ γράμματά μου τότε μόλις ἔβαλα μυαλῶν, καὶ ὁρῶν διὰ τὰς τόσας πρωτινάς παραλυτίας. Ἄχ! ἂν ἔκρυπτα τὸ τρίτον, ἔαν ὄχι τὰ μισά, ἔως τότε θὲν εἶχα δύο κιδώτια χρυσά.

Τὸ κεφάλι μου ἔς τὰς πέτρας κτυπῶ τώρα σὺν τρεῖς! Ἦθελες ἐρεῖ κεφάλι καὶ νὰ τρώγῃς καὶ νὰ πίνῃς; Ἄς φοροῦσας εἰς τὸ χῶμα, διατὶ πολυτελῶς ἄναπαύσεις μ' ἐξητοῦσας μὲς τὰ πάγυτα τῆς κλίνης; . . . Πόση τρέλα νὰ μὴ θέσω ἐν' ἀπ' τ' ἄλλο τὰ φλουριά! Πῶς τρεῖς νὰ μὴν τὰ ἔχω κλειδαριά ἔς τὴν κλειδαριά!

"Όσα έχω δὲ μ' εὐφραίνουσι" ὅσα ἔφυγον θρηῶν Μιλίουσι κλεισθόμενον τόσον δὲν μὲ καθηδύνηι,
 "Όσον σφάζει τὴν καρδίαν μου ἕνα κ' ἀ λ π ι κ ο λ ι α ν ὸ
 "Όπου φεύγει καὶ μ' ἀφίνει.
 "Απ' ἔδω κόψ' ἕνα ἄσπρο, ἕνα ἄσπρο ἀπ' ἐκεῖ,
 "Ήθελα τὸ πᾶν νὰ ἔχω κ' ἄς μὴν εἶχα καὶ βρακί.

Κάθουμαι καὶ λογαριάζω μὲ τὸ κλάσμα τὸν παρᾶ.
 Τὸ τοσοῦταίκο ἔς τὸ ἄλας, τὸ τοσοῦταίκο ἔς τὸ λάδι,
 Τὸ τοσοῦταίκο ἔς τὸ τίδε ἂν συνάφησθε καθαρά,
 Γίνονται σωστοὶ παράδες ὅπου φεύγουν κάθε βράδυ.
 Κι' οἱ παράδες τώρα πρέπει νὰ μετροῦνται σὺν φλουριά,
 Κι' ὅποιος ἕνα μὲ ζήτηση μὲ κτυπᾷ μιά μαχαίριά.

Τὶ ἀσέβεια τοῦ κόσμου! μὲ ταῖς φούκταις τὰ πετοῦν.
 Φρένα μ' ἔρχεται καὶ σκάνω σὺν τοὺς βλέπω νὰ τὰ σπέρνουν,
 Καὶ τὴν τυφλωμένην τύχην ποῦ τοὺς δίδει καὶ πλουτοῦν,
 Μὲ τὸ ξύλο νὰ τὴν πέρνουν.
 "Όλοι ἄσπροι κ' οἱ γέροι κ' οἱ παππάδες κι' ὁ λαὸς,
 Καὶ οἱ ἄνδρες κ' αἱ γυναῖκες καὶ ὁ ἴδιος Θεός.

"Όλοι τρώπιο ἔχουν γέρι, κ' εἰς ἐμὲ μόνον κλεισθὸν,
 "Όλοι θέλουν νὰ μ' ἀρπάξουν πλὴν τὸν κόπον μόνον χάνουν.
 Εἰς δεσμάτα σαράντα τ' ἀσπρολάκια μου βιστώ,
 Καὶ σαράντα ἑωσφόροι ἐκεῖ μέσα δὲν τὰ φθάνουν.
 "Όλημέρα οἱ σκαριῶται νὰ ξοδεύσω μὲ σκουνητοῦν.
 "Σ τὸ κουφοῦ τὴν πόρτα ὅμως ὅσῳ θέλουν ἄς βροντοῦν."

Εἶμαι τέκνον τῆς προόδου, θέλω τὸ κοινὸν καλὸν
 καὶ δασκάλους καὶ σχολεῖα.
 Τὰ εὐλογημένα ὅμως κατανοῦν ἔς τὸν ὁ ὅ λ ὸ ν,
 Καὶ τοῦ πράγματος νὰ ὄλη καθ' αὐτὸ ἡ δυσκολία.
 "Ένας ὁ ὁ σ ε, ἄλλος ὁ ὁ σ ε, ἦκουσες κάμμιὰ φορὰ
 Νὰ διακριθῶν νὰ εἶπουν, « π ἄ ρ ε τοῦτον τὸ παρᾶ ; »

Τὸν κουφοῦ λοιπὸν εἰς ὄλα' μ' ἕνα ἔχ' ἰ τοὺς πετᾶς,
 "Όχι γρόσι, ὄχι ἄσπρο, ὄχι βουχ', ὄχι παποῦτσι,
 Οὔτε μὲ ὀμολογίαις, οὔτε μὲ ἔγγυητάς,
 Οὔτε ἄγγελο θυμιάμα, οὔτε ἄνθρωπο κουκουῦτσι.
 Κ' ἔτσι μ' ἦσυχον κεφάλι κουμουλιάζεις τὸ φλουρί,
 Καὶ τὸ μάτι τοῦ ἀσώτου ἀ κ ρ ἰ ὁ ὅ ν ἄς σὲ θαρρῆ.

"Σ τὸ κλειδί, ἔς τὸν πάτο πάτο κ' εἰς κρυψώνα μυστικὸν
 ὅ,τι εὔρης κι' ὅ,τι λάχης.
 Ναί! καλὰ ποῦ ἐνθυμήθην, λέγει κ' ἕνα γνωμικόν,
 «Κλέ—(ἄ, ὄχι!) κρύψε νάχης.»
 Πλὴν βρωτᾶς τί θὰ τὰ κάμης; τί ἐρωτήσεις κακῆ!
 "Έχε τ', ἄνθρωπε, νὰ τᾶχης, καὶ αὐτὸ μόνον ἀρετῆ.

Θησαυροῖ μου σκουριασμένοι! ἄλυοῦδες ἀγαθὰ!
 Μουχλιασμένα μου κελάρια! ξυτισμένα μου βαρέλλαις!
 Νὰ σὰς βλέπω μόνον τώρα ἡ καρδία μου μεθῆ,
 "Ό γερνόντισσαι παρβέναις, σκονισμένας μου κασελείς!
 "Αμποτε νὰ μὴ τολμήση φθόνος, μάτι ἡ ἀφῆ
 "Ό; ἔδω νὰ εἰσχωρήσῃ πρὶν τὸ σῶμά μου ταφῆ!

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Αἱ προσφορὰὶ ἐπανωφορίων γίνονται συ-
 νήθως ἐν ὄρα καύσωνος, αἱ δὲ πλεῖσται προσ-
 κλησεις εἰς γεῦμα ἀποτείνονται εἰς μὴ πεινῶντας.
 * * "Ό Ἕλληνας στέργει μὲν πολλάκις νὰ τε-
 ρηθῆ ἄρτου, οὐχὶ ὅμως καὶ βουτύρου ὅπως ἀ-
 λείψῃ αὐτόν.

* * Οἱ στέφοντες τὰ μέτωπα τῶν νεκρῶν κλά-
 δει δάφνης, χρησιμεύουσι πολλάκις ὡς βάρδοι
 πρὸς μαστίγωσιν τῶν ζώντων.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἐν τοῖς ἐκθέμασι τοῦ κινεζικοῦ τμήματος
 τῆς Παγκοσμίου ἐκθέσεως τῶν Παρισίων ὑπάρ-
 χει καὶ συναγωγή φαρμακευτικῶν προϊόντων
 τῶν Σινῶν, ὧν τινὰ ὄντως παράδοξα εἰς τὸ εἶ-
 δος τῶν σημειούμενων ἐνταῦθα.

Χολὴ ἄρκτου.— Ἀντίδοτον ἰσχυρότατον εἰς
 πολλὰς νόσους.

Στόμαχοι ἀπεξηραμένοι πτηνῶν.— Πρὸς θε-
 ραπείαν τῆς δυσπεψίας.

Λίθοι ἀνθρωπίνων οὐρῶν.— Κατὰ τῶν ἀσθε-
 νειῶν τῶν νεφρῶν.

Ἴπποκάμπη (ἰχθύς).— Ἐξαιρετὸν φάρμακον
 τῶν πόνων τῆς λοχείας. Τίθεται εἰς τὴν χεῖρα
 τῆς ἀσθενούς.

Δέρμα ἐλέφαντος εἰς κόνιν.— Κατὰ τῶν βου-
 ματισμῶν.

Χρυσάλλιδες περφυγμέναι τεττίγων.— Κατὰ
 τοῦ πονοκεφάλου.

Ἄστυ τίγρεως. Πηκτὴ.— Φάρμακον μεγάλης
 ἀξίας. Δίδεται ὡς ἐξαιρετὸν τονικόν.

Ἐντεριώνη κεράτων ἐλάφου.— Κατὰ τῆς συ-
 νάγχης καὶ τοῦ βρογχίτου.

Κόλλα δέρματος ὄνου.— ἔχει μεγίστην φή-
 μνην χρησιμεύει κατὰ τῶν ἀσθενειῶν τῶν πνευ-
 μόνων.

Περιπτώματα μεταξοσκωλήκων ἀπεξηραμένα.
 — Κατὰ τῶν ἀσθενειῶν τῶν βρόγχων.

Περιπτώματα νυκτερίδων ἀπεξηραμένα.—
 Κατὰ τῆς ὀφθαλμίας.

Βλέννα βατράχων.— Κόνις πταρμική, κατὰ
 τῆς λιποθυμίας καὶ τῶν σπασμῶν.

Ἡ ἀπερθὴς αὐτὴ κόνις παρασκευάζεται ὡς
 ἐξῆς: Ἐμβάζουσι ζῶντας βατράχους ἐν ἀγγεῖῳ
 περιέχοντι ἄλευρον· οἱ βάτραχοι ἐκκρίνοντες
 τὴν ἰδιάζουσαν αὐτοῖς βλένναν καταβρέχουσι τὸ
 ἄλευρον, ὅπερ εἶτα ξηραίνουσιν ἐξάγοντες τοὺς
 βατράχους.

Ἡ πλοῖαρχος Βέμπ, ἐξάκουστος ἤδη ὑπάρ-
 χων διότι διέπλευσε τὴν Μάγνην ἀπὸ Δούβρης
 εἰς Καλαί, ἐπεχείρησε κατ' αὐτὰς ἐν Λονδίῳ
 περιεργότατον νηκτικὸν κατόρθωμα. Ἐστοιχη-
 μάτισε νὰ κολυμβήσῃ ἐν τῷ ποταμῷ Ταμέσει
 ἐπὶ τριακόνητα ἐξ συνεχεῖς ὥρας ἄνευ τινός συ-
 σκευῆς καὶ χωρὶς νάνακαυθῆ. Ἐξεκίνησε δὲ τὴν
 ἔκτην ὥραν πρὸ μεσημβρίας.

Ἡ ἀτρόμητος κολυμβητὴς ἀλείψας τὸ σῶμα
 του δι' ἐλαίου ἀλιελέφαντος ἐρρίφθη εἰς τὸν πο-
 ταμὸν ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν κήπων τοῦ Νόρθ
 Βούλδριχ πλησίον τοῦ Λονδίνου, μυριάδων θεα-
 τῶν συνωθουμένων κατὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποτα-
 μοῦ καὶ ἀνευφημούντων. Συνώδευε δὲ τὸν κολυ-
 μβητὴν μικρὸν ἀτμόπλοον οὗ ἐπέβαινον οἱ
 κριταί, καὶ δύο λέμβοι φέρουσαι σκεπάσματα
 καὶ φάρμακα. Ἡ καιρὸς ἦτο καλὸς, μόνον δὲ
 λεπτὴ βροχὴ ἐπιπτεν ἐκ διαλειμμάτων. Τὴν δε-
 κάτην ὥραν πνέοντος σφοδροῦ ἀνέμου καὶ ἐπει-
 δὴ τὰ κύματα ἦσαν μέγιστα, ἠναγκάσθη νὰ
 ἐπιβραδύνῃ τὸν δρόμον του. Τὴν ἐνδεκάτην ἐπε-
 χείρησε νὰ ἐπιστρέψῃ ἀναβαίνων τὸν Γάμειον
 ἄλλ' ὁ καιρὸς ἦτο τόσον ἄθλιος, ὥστε τὴν τρί-
 την μετὰ μεσημβρίαν δὲν ἠδύνατο νὰ παλαίσῃ
 κατὰ τῆς βίας τῶν κυμάτων, καὶ ἠναγκάσθη

σαν νὰ τὸν ἀνασύρωσιν εἰς τὸ ἀτμόπλοον, ἐνθα
 ὁμολόγησεν ὅτι δὲν εἶχε πλέον δυνάμεις. Περιε-
 πύλιξαν αὐτὸν παρευθὺς διὰ καλυμμάτων, τῷ
 ἔδωκαν ζῦθον, καὶ τὸν ἀπέθηκαν ἐπὶ τῆς κλί-
 νης. Ἐκολούθησε δὲ ἐπὶ ἐννέα συνεχεῖς ὥρας,
 διαπλεύσας διάστημα 22 μιλίων, ὅ ἐστι 9 πε-
 ρίπου λευγῶν.

Ἡ πληθυσμὸς τῆς γῆς, κατὰ τὸ τελευ-
 ταῖον τεῦχος τῶν «Γεωγραφικῶν ἀνακοινώσεων»
 εἶνε 1,439,145,300. Ἡ Εὐρώπη περιέχει 312,
 898,480 κατοίκους, ἡ Ἀσία 831,000,000, ἡ
 Ἀφρική 205,000,000, ἡ Αὐστραλία καὶ Πολυ-
 νησία 4,000,000 καὶ ἡ Ἀμερικὴ ὑπὲρ τὰ
 86,000,000.

Ἐπὶ 1000 κατοίκων ἐν Εὐρώπῃ ἀναλο-
 γοῦσι 1022 γυναῖκες, ἐν Ἀμερικῇ 983, ἐν Ἀ-
 φρικῇ 980, ἐν Ἀσίᾳ 943 καὶ ἐν Αὐστραλίᾳ
 812. Ἐν Πορτογαλίᾳ ἐπὶ 1000 κατοίκων ἀ-
 ναλογοῦσι 1073 γυναῖκες, ἐν Σουηδίᾳ 1059, ἐν
 Ἀγγλίᾳ 1058, ἐν Ἑλβετίᾳ 1846, ἐν Γερμανίᾳ
 καὶ Νορβηγίᾳ 1036, ἐν ταῖς Κάτω Χώραις 1028,
 ἐν Δανιμαρκίᾳ 1026, ἐν Αὐστρίᾳ καὶ Οὐγγαρίᾳ
 1024, ἐν Ῥωσίᾳ 1022, ἐν Ἰσπανίᾳ 1018, ἐν
 Γαλλίᾳ 1007, ἐν Ἰταλίᾳ 989, ἐν Βελγίῳ 985,
 ἐν Σερβίᾳ 946, ἐν Ῥωμουνίᾳ 937 καὶ ἐν Ἑλ-
 λάδι 933.

Ἐν τῇ κομητείᾳ τοῦ Leicester ποιμὴν
 τις ἔβασκε τὸ ποιμνίον του εἰς τὰς ἐκεῖ πεδιά-
 δας. Αἰφνιδίως θύελλα ἐκραγεῖσα ἠνάγκασεν
 αὐτὸν νὰ καταφύγῃ ὑπὸ μέγα δένδρον ὅπως προ-
 φυλαχθῆ. Ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων λε-
 πτῶν ἠσθάνθη ὁ ἄνθρωπος κάτωθεν τῆς ἀριστε-
 ρᾶς ὀμοπλάτης σπασμοδικᾶς κινήσεις, καὶ ἀπω-
 λέσας τὴν χρῆσιν τῶν ποδῶν του, ἔπεσε. Διε-
 τήρει ὅμως τὰς αἰσθήσεις του, παραπονεῖτο δὲ
 μόνον, ὅτι ἠσθάνετο πόνους εἰς τὰ νῶτα καὶ
 εἰς τὰς κνήμας.

Ἡ προσκληθεὶς νὰ ἐξετάσῃ αὐτὸν ἰατρὸς ἀνε-
 κάλυψεν ἐπὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ παράδοξον ἀ-
 ποτέλεσμα τοῦ προσθάλοντος αὐτὸν κερανοῦ.
 Ἀπὸ τῆς ἀριστερᾶς ὀμοπλάτης καὶ κάτωθεν αὐ-
 τῆς ἐφαίνετο ἐπὶ τῶν νῶτων θαυμασίως ἀπει-
 κονισμένον διὰ λαμπροτάτου ὑσίνου χρώματος
 στέλεχος δενδριλίου, ἔχοντος πολυαρίθμους κλά-
 δους, χαραγμένους μετὰ μεγάλης λεπτότητος,
 ὡς ἐάν ἦσαν δι' αἰχμῆς βελόνης. Ἡ καρπὸς τοῦ
 δενδριλίου εἶχε περίπου πάχος ἐννέα γραμμῶν
 καὶ παρίστα πτέριν ἐνός ποδὸς ὕψους μετὰ 6 ἢ
 8 κλάδων. Ἦτο δὲ λίαν καλῶς ἀπεικονισμένη
 καὶ ἐφαίνετο ὡς ἐκτετυπωμένη ἐπὶ τῶν νῶτων.
 Τὰ ἐνδύματά του οὐδὲν ἔφερον ἔχους τῆς διαβά-
 σεως τοῦ ἠλεκτρικοῦ βεστοῦ. Ἡ καλλωπισμὸς
 οὗτος ἦτο τῷ ὄντι ἀξιοθέατος καὶ ἠδύνατο νὰ
 χρησιμεύσῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, ἐπιδει-
 κνύοντα αὐτὸν, ὡς μέσον χρηματισμοῦ. Δυστυ-
 χῶς ἡ εὐτυχῶς δι' αὐτὸν ὁ τύπος ἐκεῖνος δὲν
 διετηρήθη ἐπὶ πολὺ, διότι μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἤρ-

χισαν νὰ ἐξαλείφονται, κατὰ πρῶτον μὲν τὰ ἄ-
 κρα τῶν κλώνων, εἶτα δὲ καὶ τὸ ὑπόλοιπον, μέ-
 χρις ὅτου δὲν ἔμεινεν οὐδὲν ἔχνος αὐτοῦ.

Πειράματα τοῦ τηλεφώνου πολλοῦ λόγου
 ἀξία ἐγένοντο ἐν Παρισίοις ἐν τῷ Πεδίῳ τοῦ Ἀ-
 ρεως. Τὰ σύρματα τοῦ τηλεφώνου Ἐδισον βελ-
 τιωθέντα ἐτέθησαν εἰς συγκοινωνίαν μετὰ τοῦ
 ἐν Βερσαλλίαις τηλεγραφικοῦ γραφείου, ἀπέ-
 χοντος πλέον τῶν τεσσάρων λευγῶν. Ἐρωτή-
 σεις δὲ καὶ ἀποκρίσεις διημερίθησαν μετὰ τῶν
 δύο πόλεων εὐκολώτατα, καὶ οἱ λόγοι μετεδί-
 δοντο καθαρότατοι καὶ ταχύτατοι. Πάντες δ' οἱ
 παρόντες προσεκλήθησαν νὰ μετὰσχῳσι τοῦ πει-
 ράματος, ἐξ οὗ ἀπεδείχθη ὅτι τὰ νέα ταῦτα
 τηλέφωνα εἶνε πολὺ τελειότερα τῶν μέχρι τοῦδε
 ἐν χρῆσει.

Ἐν Νέᾳ Αὐρηλίᾳ ἐξετέθη σκιαδίων πρὸς
 χρῆσιν τῶν ἵππων, πρᾶγμα φαινόμενον κατὰ
 πρῶτην ὄψιν ἀδύνατον. Τὸ σκιαδίων τοῦτο
 θὰ προφυλάττῃ τὴν κεφαλὴν τῶν ἵππων ἀπὸ
 τῆς θερμότητος τῶν ἡλιακῶν ακτίνων, συνίστα-
 ται δὲ ἐκ δύο μερῶν ὑφάσματος ἀδιαβρόχου
 τεταμένον ἐπὶ σιδηροῦ σύρματος, οὕτως ὥστε
 μετὰ τὸ αὐτῶν κυκλοφορεῖ ἀκωλύτως ὁ ἀήρ.
 Κατὰ τὸ ἀνώτατον δὲ μέρος τοῦ σκιαδίου προσ-
 κολλᾶται καταλλήλως σπόγγος βρεχόμενος πλεί-
 οτερον ἢ ὀλιγώτερον, κατὰ τὰς περιστάσεις.

Ἐν τῷ «Οἰκονομολόγῳ» τοῦ Λονδίνου ἐ-
 δημοσιεύθησαν περιεργόταται στατιστικαὶ πλη-
 ροφορίαι περὶ τῶν ἐργασιῶν τοῦ περιφήμου ἐρ-
 γοστασίου τοῦ Κρούπ. Καίτοι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐρ-
 γατῶν ἡλαττώθη, 8,500 ἄνδρες κατεργάζονται
 ἐτι αὐτόθι τὸν χάλυβα. Τὸ χυτήριο περιέχει
 298 λέβητας καὶ ἀτμοκινήτους μηχανὰς δυνά-
 μεως 11,000 ἵππων καὶ 77 ἀτμοκινήτους σφύ-
 ρας βάρους 2—1000 στατήρων. Ἐν διαστήματι
 εἰκοσι καὶ τεσσάρων ὥρῶν τὸ ἐργοστάσιον δύ-
 ναται νὰ παραγάγῃ πᾶν ὅ,τι ἀναγκαῖοι, ὅπως
 στρωθῆ σιδηροδρομὸς ἐκτάσεως 19 χιλιομέτρων,
 ἦτοι τροχοῦς, τροχιάς, ἄξονας, ἐλάσματα, ἅμα
 δὲ καὶ 1,500 μύδρους. Τὸ χυτήριο δύναται νὰ
 παραδίδῃ 300 τηλεβόλα κατὰ μῆνα. Ἀπὸ τοῦ
 1847 ἐγαλκεύθησαν 15,000 τηλεβόλα παν-
 τοίων μεγεθῶν. Τὸ ἐργοστάσιον καταναλίσκει
 καθ' ἐκάστην 36,000 στατήρας γαιανθοῶκων,
 ὑπάρχουσι δὲ 21,000 φανοὶ ἀερίου. Τὰ διάφο-
 ρα τμήματα τοῦ ἐργοστασίου συγκοινωνοῦσι πρὸς
 ἄλληλα διὰ σιδηροδρομικοῦ συμπλέγματος ἔ-
 χοντος μῆκος 60 χιλιομέτρων καὶ ἐπασχολοῦν-
 τος 24 ἀτμαμάξας καὶ 700 ἀμάξας φορηγὰς.
 Ὑπάρχουσι πρὸς τούτοις ἐν Ἐσσην 44 τηλεγρα-
 φικὰ γραφεῖα, 8 ἀτμοκίνητοι ἀντλία καὶ σῶμα
 πυροσβεστῶν ἐξησκημένω καὶ πειθαρχούντων.
 Ὁ κ. Κρούπ κέκτηται ἐν Μέππεν πολὺ γωνον ἐκ-
 τάσεως 18 χιλιομέτρων, ἐνθα δοκιμάζονται τὰ
 τηλεβόλα. 3,300 ἐργάται ἐξάγουσι τὸν σίδηρον
 καὶ τοὺς γαιάνθορακας ἐκ τῶν ἀνηκόντων αὐτῷ

έργοστασιών· ἔχει δὲ καὶ ἐν Ἰσπανίᾳ μεταλλεῖα, παράγοντα κατ' ἔτος 4,000,000 στατῆρας σιδήρου, ὃν μεταφέρουσι 5 ἀτμόπλοια ἀνήκοντα ἐπίσης τῷ κ. Κρούπ. Οἱ ἐργάται καὶ αἱ οἰκογενεαὶ τῶν, ὁμοῦ 16,200 ψυχαί, κατέχουσι 3,277 καταλύματα ἐν οἰκίαις, αἵτινες εἶνε κτῆμα τοῦ ἐργοστασίου.

Ἐκ τῆς «Ὀρας» ἀποσπῶ τὰ ἐπόμενα· Ἐν Γαλλίᾳ ἀνέκαθεν ὁ καπνὸς ἦτο μονοπώλιον τοῦ κράτους, τὸ ὁποῖον μέχρι τοῦ 1811 ἐνοικιάζετο, ἀλλ' ἔκτοτε ἀνέλαβεν αὐτὴ ἡ κυβέρνησις τὴν ἐνέργειαν τῆς παρασκευῆς καὶ τῆς ἐκποίσεως τοῦ εἶδους τούτου. Οὐδέποτε ἔσως μονοπώλιον ἄλλο ἀπέδωκε τοιοῦτον κέρδος εἰς ἐπικράτειαν, ὅσον τὸ τῶν καπνῶν ἐν Γαλλίᾳ. Ἡ ἔτησίᾳ καθαρὰ εἰσπραξις τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως ἐκ τοῦ μονοπωλίου τούτου ἀνέρχεται εἰς 260 ἑκατομμύρια φράγκα καὶ ἐπέκεινα, ὅπερ ἀποτελεῖ περίπου τὸ δέκατον τοῦ ὅλου εἰσοδήματος τοῦ κράτους. Ὡς εἶδος, τοιαύτη κολοσσιαία ἐκμετάλλευσις ἀποτελεῖ μεγάλην καὶ πολὺπλοκον ὑπηρεσίαν, ἧς οἱ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι εἰσι διακεκριμένοι ἐπιστήμονες, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δ' οὗτοι ἐκλέγονται ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῆς περιώνυμου πολυτεχνικῆς σχολῆς τῶν Παρισίων. Ἡ ὑπηρεσία αὕτη ἔχει σήμερον καθ' ὅλην τὴν Γαλλίαν 49 ἐργοστάσια παρασκευῆς τῶν καπνῶν, καὶ 19 ἀποθήκας. Ἐκαστον ἐργοστάσιον παράγει ἔτησίως 4,500,000 χιλιόγραμμα παρασκευασμένου καπνοῦ, ἐπασχολεῖ δὲ 1000 ἐργάτιδας. Ἐν ὅλῳ λοιπὸν τὰ 49 ἐργοστάσια παράγουσιν ἔτησίως 28,500,000 χιλιόγραμμα παρασκευασμένου καπνοῦ καὶ ἐπασχολοῦσι 49,000 ἐργάτιδας. Ἡ ὑπηρεσία αὕτη μεταχειρίζεται μέσα χημικὰ καὶ μηχανικὰ λίαν τελειοποιημένα, δι' ὧν παρασκευάζει τοὺς καπνοὺς τῶν διαφόρων ποιότητων. Τῷ 1877 παρεσκεύασε 650 ἑκατομμύρια χάρτινα σιγάρα, ἐκτὸς τῶν ἐκ φύλλων καπνοῦ σιγάρων καὶ τοῦ εἰς μικρὰ δέματα πωλουμένου καπνοῦ. Αἱ χημικαὶ καὶ μηχανικαὶ τελειοποιήσεις ἀφορῶσιν εἰς τὴν ταχύτητα τῆς ἐργασίας καὶ εἰς τὴν τελειοποίησιν αὐτῆς. Εἰς τοὺς διευθυντὰς καὶ τοὺς ὑπαλλήλους τῆς ὑπηρεσίας ταύτης καταλέγονται τινες τῶν διαπρεπεστέρων ἀνδρῶν τῆς Γαλλίας, οἳ οἱ περιώνυμος ἀστρονόμος Le Verrier, ὁ κ. Rolland, νῦν γενικὸς διευθυντὴς τῆς ὑπηρεσίας τῶν καπνῶν καὶ μέλος τῆς ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν, ὁ κ. de Schloesing, εἰς τῶν ἐξοχωτέρων γάλλων χημικῶν, ὁ νῦν ὑπουργὸς κ. Feisserenc de Bart, καὶ ἄλλοι οὐκ ὀλίγοι ἐν ταῖς ἐπιστήμασι διαπρέψαντες.

Ἐν τῇ γαλλικῇ ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιγραφῶν κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 4/13 Σεπτεμβρίου ὁ κ. Ravaisson ἐξ ὀνόματος τοῦ κ. Ruelle παρουσίασε τόμον ἐπιγραφόμενον «Ἑλληνικὰ ἀνεκδότα κείμενα περὶ τοῦ μουσικοῦ κινήματος τῶν Ἑλ-

λῶνων». Κατὰ τὰ κείμενα ταῦτα, γεγραμμένα ἰδιοχείρως ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου Λασκάρους καὶ ἀνακαλυφθέντα ὑπὸ τοῦ κ. Graux ἐν χειρογράφῳ τῆς Μαδριταίας βιβλιοθήκης, ἡ ἀρχικὴ μουσικὴ κλίμαξ σχηματιζομένη ὑπὸ δύο τετραχόρδων συνδεδεμένων, ἧτοι ἠνωμένων διὰ κοινῆς διαμέσου φωνῆς (ποία), ἀποδίδεται εἰς τὸν Ὀρφέα, ὅστις λέγεται λαβῶν αὐτὴν παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ, ἐφευρέτου τῆς λύρας. Ὁ Πυθαγόρας εἰς τὴν κλίμακα ταύτην ὑπεκατέστησε τὴν ὑπὸ δύο μὴ συνδεδεμένων τετραχόρδων σχηματιζομένην. Εἰς τὰ δύο ταῦτα μουσικὰ συστήματα ἀνταπεκρίνοντο δύο ἀνάλογα ἀστρονομικά.

Φοβερὰ καταστροφή διεδραματίσθη πρὸ ἡμερῶν ἐπὶ τοῦ Ταμῆσεως. Τὸ ἀτμόπλοιο «Princess Alice» φέρον περὶ τοὺς ἑπτακοσίους ἐπιβάτας, συγκρουσθὲν πρὸς ἕτερον ἀτμόπλοιο, κατεποντίσθη· 550 ἐπιβάται, γυναῖκες καὶ παιδία ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐπνίγησαν· πρὸς τούτοις ἀπολώσθη ὁ πλοίαρχος καὶ τὸ πλήρωμα. Ἡ φοικώδης αὕτη συμφορὰ εἶνε τοσοῦτῳ μᾶλλον ἀξιοθρήνητος, ὅση οἱ δυστυχεῖς ἐπιβάται εἶχον ἐξέλθει εἰς πλοῦν χάριν διασκεδάσεως, ἡ δὲ καταστροφή συνέβη δόποτε τὸ ἀτμόπλοιο ἐπανήρχετο εἰς Γραβεσοῦνδ.

Διακεκριμένον μέλος τῆς ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν, ὁ κ. Λουκᾶ, καταγίνεται ἀπὸ τινος, χάριν ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν, νὰ ζυγίξῃ τὰ ὄστα τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζώων. Κατὰ τὰς παρατηρήσεις τοῦ ἐπιστήμονος τούτου, τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος (εἶνε πιστευτὸν, ἀναγνώστρια;) εἶνε πολὺ βαρύτερον τοῦ ἀριστεροῦ. . . Ἡ διαφορὰ τοῦ βάρους τῶν ὀστέων τοῦ δεξιοῦ μέρους πρὸς τὰ ἀντίστοιχα τοῦ ἀριστεροῦ εἶνε 3 ἐπὶ τοῖς 100.

Εἰς ἀναγνώστης.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Εἶνε καλὸν γὰ τρυπῶνται τὰ ὄτα τῶν κορασιῶν ;

Οὐδόλως εἶμαι φίλος τῶν ἐνωτίων, διότι ταῦτα ἔνεκα τοῦ βάρους των μηχανοῦσι καὶ παραμορφοῦσι τὸν λοβὸν τοῦ ὠτός, ὅπερ δυσάρεστον. Ἀλλ' ὅμως γέρον τις ἰατρὸς βεβαιοῖ ὅτι αἱ ὀφθαλμιαί, εἰς ἃς ὑπόκεινται τὰ πλεῖστα τῶν παιδιῶν, εὐτυχῶς προλαμβάνονται καὶ διαλύονται ἔνεκα τοῦ ἐλαφροῦ ἐρεθισμού τοῦ ὠτός ὑπὸ τῆς πληγῆς τῆς διατρυπήσεως καὶ τῆς συνεχοῦς ἔλξεως ὑπὸ τοῦ βάρους τοῦ κρεμασμένου κοσμημάτος.

Ὅθεν ἐὰν μὲν τὰ παιδία ἔχωσιν ὑγείας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἄφετε τὰ ὄτα των ἀνέπαρα, ἐὰν δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ των εἶνε ἐξηρησιμένοι, κρεμάσατε ἀπὸ τῶν ὠτων αὐτῶν ἐνώτια, ἀλλ' ἐλαφρότατα.